

ப்ரஸாதித்தருள், அத்ஐதப் டெர்யோர்களும் மகிழ்ந்திட, நயினா ராசார்யரும் பேரருளாளர் ஸந்நிதியில் தேஸரிகன் திருப்ரதிஷ்டை செய்தருள், உத்ஸவாநந்தரம் பேரருளாளன் திருவடிதொழுது, வீடைகொண்டு, ஸ்ரீபெடும்பூதார் முதலான திவ்யதேஸாங்ளளும் தேஸரிகன் திருப்ரதிஷ்டை செய்துவைத்துத் திருமலையேற எழுந்தருளிக் கோவிந்தராஜனைத் திருவடிதொழுது திருச்சுகனூரில் அவர் மேல்மங்கைநாச்சிபாரையும் திருவடிதொழுது திருமலையிலும் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடிதொழுது நிற்க, திருவேங்கடமுடையானும் பேரருள்கந்தருளி வர்சைகளையும் ப்ரஸாதிக்க, அவைகளையும் பெற்று முதலிகளோடே அன்று இராத்திரியில் திருக்கண்வளர்ந்தருள்,

ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸீயர் வைபவம்

திருவேங்கடமுடையானும் அப்போது திருமலை ஜீயர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபடியாலே, தம் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீகார்யம் பார்த்துக் கொண்டு ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் உண்ணக்கொண்டிருக்கும்படி ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸீயருக்கு ஸ்வப்நம் காட்டியருளி அங்குள்ள அதிகாரிக்கும், “இந்த ஜீயரைக்கொண்டு ஸ்ரீகார்யம் முதலானவைகளை நடத்தும்படி நாம் நியமித்திருக்கிறோம். அந்த ஜீயர் நியமந்ப்படிக்கு நம் கைங்கர்யங்களையெல்லாம் நடத்திப் போருங்கள்” என்றும், “திரவுகோல் முத்ரை முதலானவைகளை அந்த ஜீயரிடத்தில் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றும் ஸ்வப்நம் காட்டியருள், விடிவோரை ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஜீயரும் அந்த ஸ்வப்நத்தை நயினாராசார்யர் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்ய, கோயிலதிகாரியும் கோயிலெந்தகொத்து பரிஜநங்களோடே த்றவுகோல் முதலானவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, தன் ஸ்வப்நத்தையும் விண்ணப்பஞ்செய்து, அவைகளையும் ஸமர்ப்பிக்க, நயினாராசார்யரும் “ஸித்தாந்த ப்ரவசநம்போலே கைங்கர்ய நிர்வாஹமும் பண்ணுப்படி உம்மிடத்தில் இத்தாரு கடாஷ விஸேஷம் இருந்தது” என்றும், “இத்தையே நடத்திப் போரவேணும்” என்றும் அருளிச்செய்ய, ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஜீயரும் கோயிலேற எழுந்தருளித் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடிதொழுது நிற்க, திருவேங்கடமுடையானும் “நம் ஸ்ரீகார்யதுரந்தரராய்க் கைங்கர்யங்களையும் நடத்திக் கொள்ளக்கடவீர்” என்று அர்ச்சகமுகேந அருளிச்செய்து

வரிசைகளையும் ப்ரஸாதிக்க, ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஜீயரும் அவைகளைப்பெற்று அப்படியே ஸ்ரீகார்யதூரந்தரராய்க் கைங்கர்யங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்க,

அப்போது ஒரு புரட்டாசித் திருநாள் வர, நயினாரசார்யரும் அந்தத்திருநாளில் மங்களாஸாஸநம் செய்தருளித் திருவேங்கட முடையானிடத்தில் விடைகொண்டு, வடதேசத்தில் அஹோபிலம் முதலான திவ்யதேசங்களில் எம்பெருமான்களைத் திருவடிதொழுது ஸர்வஜ்ஞ சிங்கப்பநாயகன் எதிர்கொண்டு வந்து தம் திருவடி தொழுது நிற்க, அவனை உகந்தருளி, சில விசேஷார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்து, அங்குள்ள குத்ருஷ்டிகளையும் ஜயித்துத் தம் திருப்பல்லக்கைப் போகாவொட்டாமல் பண்ணின ஸாகல்யமல்லன் ஏவி விட்ட ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்சைத்தானே தம் திருப்பல்லக்கைத் தாங்கிக் கொண்டு போகும்படி பண்ண, அவனும் பக்நனா யாஸ்ரயிக்க, பின்பு அந்தக் கோதாவரீ தீரத்தில் தாஸராஜா என்கிற ப்ராஹ்மணனை ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கித் தாஸரதி ராஜா என்கிற திருநாமத்தையும், ஆராதநமாகத் தேஸிகவிக்ரஹத்தையும் ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் “விசேஷார்த்தங்களை ப்ரஸாதிக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க, அவைகளையும் ப்ரஸாதித்து, ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாக னாரார்த்தஸங்க்ரஹம் முதலான க்ரந்தங்களையும் செய்தருளி ப்ரஸாதித்துப் பின்பு வடதேசத்திலுள்ள திவ்ய தேசங்களையெல்லாம் ஸேவித்து அங்கங்குள்ள குத்ருஷ்டிகளையும் ஜயித்து அங்கங்குள்ள ராஜாக்களாலே பஹுமதி பண்ணப்பட்டு மீண்டு பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளி அக்நிஷ்டோமாதிரி ¹க்ரதுக்களையும் செய்தருளி முதலிகளோடே ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயரும் திருவேங்கடமுடையான் நியமநப்படிக்குத் திருமலையில் ஒரு மடம் கட்டுவித்து அதில் தேஸிகனைத் திருப்ரதிஷ்டை செய்துவைத்து ஆராதித்துக்கொண்டு திருமலை அடிவாரத்தில் கோவிந்தராஜன் ஸந்நிதியிலும் தேஸிகன் திருப்ரதிஷ்டை செய்துவைத்துத் தம் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த கடிகாஸதம் அம்மாள், கிடாம்பி நயினார், கொமாண்டுராச்சான் பிள்ளையப்பை, பேரருளாளய்யனப்பை, கந்தாடையாண்டான்

வீரவல்லிப்பிள்ளை இவர்களோடே ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்தையும் திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீகார்யங்களையும் செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு திருவேங்கடமுடையான் “நம் பெரியவீடு பெறக்கடவீர்” என்று நியமித்தருளினவாறே, ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயரும் ஆசார்யபக்திபூர்ணராயும்வேதாந்தாதி ஸமஸாரஸ்த்ரஸமீத்தராயும் எந்தென்ன பேரருளாளய்ப்பனப்பையை ஸந்த்யஸிப்பித்து அந்த ஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹத்தையும் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவாராதநத்தோடு ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருளி, கடிகாஸதம் அம்மாள், கிடாம்பி நயினார் இவர்களையும் போரடகந்தருளி சில விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்து நிற்க, அப்படியே நம்மாசார்யரான த்விதீய ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர சீயரும் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவரை ஆரதித்துக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீகார்ய தூரந்தராயிடுக்க, திருவேங்கடமுடையான் நியமந்தாலே ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஜீயரும் தேசிகன் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸ்வீகரித்து முதலிகளுக்கும் தம் திருவடிநிலை ஸ்ரீபாத தீர்த்தங்களை யும் ப்ரஸாதித்தருளி, உபநிஷத்து, திருவாய்மொழி அநுஸந்தாநத்தோடே ப்ரஹ்மதந்த்ரம் திறந்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, சாம கைங்கர்யங்களையெல்லாம் வீரவல்லிப்பிள்ளையைக்கொண்டு நடத்தி நயினாராசார்யர் நியமநப்படிக்குப் பாக்கத் திருவத்யயநத்தையும் செய்துவைத்து பர்யாய வேதாந்த தேசிகனாய் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் போரடகந்தருளி ப்ரஸாதித்தருளின ஸ்ரீஹயக்ரீவாராதநத்தையும் திருவேங்கடமுடையான் ஸ்ரீகார்யத்தையும் செய்துகொண்டிருக்கிற நம்மாசார்யரான த்விதீய ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் நியமந்தாலே கடிகாஸதம் அம்மாள், கிடாம்பி நயினார் முதலான முதலிகளும் பெருமான்கோயிலேற எழுந்தருளி நயினாராசார்யர் ஸந்தியிசில் இருந்தார்கள். ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் திருநகைத்ரம், புரட்டாசித் திருவோணம்.

நயினாராசார்யர், ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் வைபவங்கள்

பின்பு நயினாராசார்யரும் அதிகரண சிந்தாமணி முதலான க்ரந்தங்களைச் செய்தருளி, தேசிகன் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களைக் கொண்டு ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, ஸாகல்யமல்லனாலே துர்போதனை செய்யப்பட்ட ஒரு மாயி ஸந்த்

யாஸி நயினுராசார்யருடைய வைபவத்தை ஸஹியாமல் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து “என்னை ஜயித்து ஸித்தாந்தத்தை நிர்வஹித்துக் கொள்ளும்” என்று சொல்லியனுப்ப, நயினுராசார்யரும் ஸிஷ்யர்களை அவனை ஜயித்து வரும்படி நியமித்தருள, அபர்களும் அவனுடைய கர்வோக்தியாலே பீதர்களாயிருக்க, நயினுராசார்யரும் தமக்குத் திருவுள்ளமுகக்கும்படி பரிசாயை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அண்ணனை அழைத்து, ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தை அபிமந்த்ரித்து, அந்த தீர்த்தத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து அந்தத் தீர்த்தத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி பண்ணுவித்து, தம் திருக்கைகளாலே அவர் முதுகைத் தட்டியருளி, தம்முடைய திருப்பவந்தரத்தை ப்ரஸாதித்து, அடைக்காய் கொடுத்தருளி ‘அவனை ஜயித்துவாரும்’ என்று திருப்பல்லக்கிலேற்றி முதலிகளோடே அனுப்பியருள, அண்ணனும் அந்த அநுக்ரஹ விசேஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷிதாகிலவித்யராய், ‘அநேநைவ ஹி வேகேந கமிஷ்யாமி ஸுராலயம்’ என்னுமா போலே, ஸர்வஸாஸ்த்ர ஸமர்த்தர்களான குமதிகளெல்லாரையும் ஒரு முஹூர்த்தத்தில் ஜயிப்போம்” என்று திருஉடம்பு தடித்துத் திருமண்டபத்தி லெழுந்தருளியிருந்து அந்த மாயிஸந்ந்யாஸியை அழைப்பிக்க, அவனும் வந்து அண்ணனைப் பார்த்து கர்வோக்தியாலே அட்டஹாஸம் பண்ணிக்கொண்டு “காபூர்வ:” என்று கேட்க, அண்ணனும் எம்ஹநாதம்போலே, “காஞ்சீபூர்ண:” என்றருளிச்செய்ய, அவனும் வேதாந்தத்தில் வாதம்பண்ண, அண்ணனும் அநேக விதமாக அவன் வாதத்தை ஜயித்துக் கண்டிக்க, அவனும் பயப்பட்டு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமல் அண்ணன் திருவடிகளிலே ஸேவித்து அவர் முகமாக நயினுராசார்யரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் போக, நயினுராசார்யரும், “ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனே! வாரும்” என்று அருளிச்செய்து, அவருக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆரூயிரப்படி முதலாகத் தேசரிகன் அருளிச்செயல்களையெல்லாம் ப்ரஸாதித்தருளி, கோயிலிலே இருந்துகொண்டு ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் பண்ணுமென்று நியமித்தருள, ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனும் கோயிலேற எழுந்தருளித் தேசரிகளைத் திருவடிதொழுது தந்முகமாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் அழகிய மணவாளனையும் திருவடிதொழுது தேசரிகன் ஸந்நிதியிலிருந்து கொண்டு ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைத் தேசரிக திவ்யஸூக்திகளாலே நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்தில்,

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் வைபவம்

மணவாள மஹாமுநியும் சில ஸிஷ்யர்களோடே ஒரு மண்டபத்திலிருந்துகொண்டு, பகவத் விஷயம் காலக்ஷேபம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க, அவர்களில் ஒருவருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யாந்வயமில்லாமையாலே ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளை அதிகரிக்கும்படி ஸிஷ்யர்களுக்கு நியமிக்க, அவர்களும் அப்படியே அதிகரித்து மணவாள மாமுநிகளிடத்தில் தாங்கள் நாலாயிர ப்ரபந்தங்களை அதிகரிக்கும்போது ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனையும் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, சிலநாள் வழிந்தவாறே அவர்கள் “நயினாிடத்தில் கேட்ட அர்த்தம் ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தியிருக்குமோ? இவ்விடத்தில் சொல்லுகிற அர்த்தம் பொருந்தியிருக்குமோ?” என்று கேட்க, அண்ணனும் “ஆண்டு யோஜனையாயிருக்கும்” என்ன, அவர்களும் “நயினாிடத்தில் கேட்டது தானேருன்றியன்றே, நம் மணவாள மாமுநியிடத்தில் கேட்டதன்றே ஸம்ப்ரதாயாகதமாயிருப்பது?” என்ன, அண்ணனும், மாறணடி பணிந்து “இந்த உடையவர் திருவுள்ளப்படிக்கு வெள்ளைப்பரிமுகர் தேசிகராயுள்ளத்தெழுதிய அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்யும் தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் சில விஸேஷார்த்தங்கள் உண்டு. இவ்விடத்தில் சில விருத்தார்த்தங்கள் உண்டு. ஆகிலும் பேதஸ்ருத்யபேதஸ்ருதிந்யாயத்தாலே தாற்பர்யம் கொள்ளவேணும்” என்று அருளிச்செய்ய, எழும்பியப்பா முதலானாரும் மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளையும் தேசிகனையும் ¹அதிகேஷித்து, “இப்படி ப்ரபந்தார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிற நம் மணவாளமாமுநியைப் பெரியபெருமாள் உகந்தருளினார்” என்று சொல்ல, அண்ணனும் அந்தத் தூஷணத்தை ஸஹியாமல் பரவராய் வ்யாஸபகவான்,

“ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்ய முத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே |

வேத ஸாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஸவாத்பரம் ||”

என்று அறுதி இட்டாற்போலே, பெரியபெருமாள் முன்பே தண்டன்ஸமர்ப்பித்துக் கையெடுத்துக் கொண்டு “இப்போது நாம் சொல்லு

கிற அர்த்தத்தில் விருத்தாம்ஸம் உண்டேயாகில் ஸிக்ஷிக்கக் கடவர்; இல்லாவிடில் க்ருபை செய்தருளக்கடவர்” என்று தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளில் முக்யங்களான “அத்யந்தாகிஞ்சநோஹம்” “நின்னருளாங்கதியன்றி மற்றொன்றில்லேன் என்கிற அர்த்தங்களை யும் பகவத் குணங்கள் தமக்குத் தோன்றின க்ரமப்படி ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தாற்போலே தமக்கு உபஸ்திதமான க்ரமமாக வேதாந்த தேசிக ப்ரபாவத்தை “ஸப்ததிரத்த மாலிகை” என்கிற க்ரந்தத்தாலும் ப்ரமாணமாக அறுதியிட, அதைப் பேரியபெருமான் கேட்டு உகந்து அந்தத் தூஷகர் முன்பாகவே யதார்த்தத்தை அறுபிட்ட அண்ணனுக்குத் திருமலை முதலான வரிசைகளை ப்ரஸாதித்தருள, அண்ணனும் அவைகளைப் பெற்று “கூனுள நெஞ்சுகளால் பூற்றமெண்ணி யிகழ்ந்திடிலும், தேனுள பாதமலர் திருமாலுக்குத் தித்திக்குமே” என்கிற பாட்டை அந்வர்த்தமாகக் கண்டு உள் மகிழ்ந்து ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் திருவடிதொழுது தேசிகன் ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

தூஷகரதிக்ஷேபத்திற்காக ப்ரத்யுத்தரங்களான ஸப்ததிரத்த மாலிகா ஸ்லோகங்கள்:—

“ ஸர்வோஜ்ஜீவநசிந்தயா கடகதா-
பாவேந தாநாத் க்ருதி-
ஸ்ரேஷ்டாநாம் பஹுஸஸ் ததுத்தரணதஸ்
த்ரய்யந்த ஸம்ரக்ஷணாத் |
ஸ்ரீமச்ச்ரீஸடகோப முக்ய திவிஷந்
நாதார்ய ராமாநுஜா-
சார்யாநப்யநுயாதி ஹந்த
நிகமாந்தாசார்ய குடாமணி: ||

ஸரோபூத வேதாந னாரஸ்வதாநாம்
ஸடத்விட் கலித்வம்ஸி முக்யோதிதாநாம் |
அவிச்சிந்த ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த வேதீ
குருர் வேங்கடேஸோ குருக்திஷ்வதுஷ்ய: ||

யுக்தா அலாக்ஷா அபி தர்மகாமாஸ்
ஸம்மர்ஸிநோ யுக்தி ஸமந்விதாஸ்ச |

ஸத்ப்ராஹ்மண வேதஸிர: ப்ரஸித்தா:

ஸ்ரீவேங்கடாசார்யமுகா ஹி நூநம் ||

விமதிரதவ தேஷாம் யுக்தா யதீஸ்வர ஜீவநே

கலிகதக பஞ்சாஸ்யே தேவே ஸதாஞ்ச துரந்தரே |

பரிசீதிரஹோ தந்மாஹாத்மய ப்ரஜாஸக தத் க்ருதிஷ்-

வபி லவமிதா ஸ்வபீதே ப்யேஷாம் யதோ ந ஹி வித்யதே ||

ந த்ரஷ்டாரோ எவபவஸ்யாஸ்ய ஸாக்ஷாந்

நைவாப்பாஸஸ் தத்க்ருதிஷ்வஸ்தி யேஷாம் |

மேஷாம் நித்யம் மாநஸம் ஸாப்யஸூயம்

தேஷாம் பக்திஸ் ஸ்யாத் கதம் வேங்கடேஸே ||

குடேளவாதி ஹம்ஸாம்புதாசார்ய ஸிஷ்யே

ஜநா பக்திஹிதா யதீந்த்ராப்ரியா ஸ்யு: |

யதீந்த்ராப்ரியா ஸ்ஷ்ணுகாருண்யதாரா:

குதோ முக்திவார்தா ஹி தாத்ருக்ஷிதாநாம் ||

அபி காம மத லோப ஸடதாதி ரஹிதா

அபி நீதி த்ருதி ஸாந்தி மதி தாந்தி ஸஹிதா: |

யதிராஜ மத துர்ய பதபத்ம விமுகா

அவலோகநதிமாந நுதிபாஹ்ய விஷயா: || ”

இத்யாதிகள்.

பின்பு இவ் வந்தந்தங்களை விஸதமாகக் கேட்டருளின நயினராசார்யருட்ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனுக்கு இருந்துள்ள ஆசார்ய பக்தியைப் பேச உகந்தருளி “ந மேஃமோகம் வசோ பவேத்” என்றும் “தம்மை யுகப்பாரைத் தாமுகப்பரென்னுஞ் சொல் தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே” என்றும் சொல்லுகிற மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையை முதலிகளுக்கு அருளிச்செய்தார்.

பின்பு மணவாளமாமுநிக்கு எறும்பியப்பாவும்,

“கண்டாம்ஸ ஏவாகமஸேகரார்யோ

நோ சேத் ததுக்தம் நிகமாந்தபாவம் |

மந்த்ரார்த்தமப்யத்ய வதந்தமேநம்

கதம் ஸ ரங்கீ பஹுமாநயேத் தம் || ”

என்று பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்ல, மணவாளமாமுநியும் அதைக் கேட்டு, பின்னும் சில ஹவப்நாதிகளாலேயும் தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரதிபந்நராயிருந்தார். அவர் ஸிஷ்யர்களில் சிலர் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் ஸந்திதியில் ஆர்யபித்து ஆரூபிரப்படிபை எழுபத்துநாலாயிரப்படியோடே அதிகரித்தார்கள். சிலர் பெருமாள் கோயிலேறப்போய் நயினராசார்யர் திருவடிகளில் ஆர்யபித்து விரோஷ அர்த்தங்களை அதிகரித்தார்கள்.

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனும் பெருமாள் கோயிலேற எழுந்தருளி நயினராசார்யர் திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து இச் செய்தியை விண்ணப்பஞ் செய்ய, நயினராசார்யரும்,

யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரீள |
தஸ்யதே கதிதா ஹ பர்தா: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மத: ||

“ஸ்வமதஸ்தாபநாபூர்வ மதாந்தா நிராணதே |
ஸமர்தங் குருதே ஸிஷ்யம் ஸதாசார்யஸமாஸ்ரய: ||”

என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களை உம்மிடத்தில் அந்வர்த்தமாகக் கண்டோம் என்று அருளிச்செய்ய, அண்ணனும்,

“அநப்யஸ்தஸமஸ்தார்த்தா அப்யஸ்தா இவ பூரிஸ: |
ஸ்வவஸா மம ஸம்ஸித்தாஸ் ஸதாசார்ய பரிக்ரஹாத் ||”

என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

நயினராசார்யர் திருவடிகளிலே ஆர்யபித்தவர்கள்: —

(க) ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன்	(கூ) கிடாம்பியப்பர்
(உ) கந்தாடையண்ணன்	(எ) நடாதுராழ்வான்
(ஈ) கொமாண்டோராச்சான்	(அ) அநந்தப்பன்
(ச) போளிபாக்கம் நயினர்	(கூ) கந்தாடையப்பன்
(ரு) திருமலையப்பர்	(கூ) எம்பெருமானாப்பன்
- இவர் முதலானவர்கள்.

நயினராசார்யர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்:—தேசிகன் விஷயமாக மங்களாஸாஸநம், ப்ரார்தநாஷ்டகம், ப்ரபத்தி, திருசர்யை, விக்ரஹத்யாநம், (செந்தமிழில்) பிள்ளையந்தாதி ஆடிய ஆறு.

மற்ற க்ரந்தங்கள்:—ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம், அபயப்ரதாநஸாரம், விரோதி பஞ்ஜநி, ப்ரபந்தஸாரம், தத்வத்ரயசுனகம், ரஹஸ்ய

தாயசனகம், ஆஹாநியமம். ந்யாஸநிலக வ்யாக்யாதம், ஸகுண
ப்ரஹ்ம ஸமர்த்தநம், ஸங்காகதகம், (க௦) அபேதகண்டநம்,
அபித்யாகண்டநம், த்யாகஸப்தார்த்த நிர்ணயம், தத்வமுக்தா
கலாபஸாந்தி, அதிகரணசிந்தாமணி, (கரு) மீமாம்ஸாபாதுகா பரித்
ராணம், ஹரிணஸந்தேசம், கோகிலஸந்தேசம் ஆகிய இவை
பதினெட்டு. மற்றுமுள்ள வடதேசத்தில் ப்ரக்ருதாநுகுணமாக
அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் பலவுமுண்டு.

பின்பு நயினராசார்யரும் முதலிகளை அழைத்துச் சில
விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்து “ஈஸ்வரேஸ்வரிகளான
திவ்ய தம்பதிகளுடைய பாரம்யத்தையும், அவர்களுடைய
உபாயத்வோபேயத்வங்களையும், அவர்களுடைய ப்ரபதநார்த்த
மாகச் செய்யவேண்டுமதான ப்ரபத்தியையும், ப்ரபத்தி பண்ணி
னார்க்குத் தாயவிபாகம்போலே வருகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும்
ஸங்க்ரஹமாக ப்ரகாஸிப்பிக்கிற திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த
விசேஷங்களை யெல்லாவற்றினையும் விஸதமாகத் திருவிருத்தம்
முதலாகத் திருவாய்மொழி அளவாகவுள்ள ப்ரபந்தங்களாலும்
வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் முதலாக நித்யக்ரமமளவாக வுள்ள க்ரந்தங்
களாலும் பண்டிதர்களும், ¹மிதஜ்ஞர்களும் தம் அதிகாராநுகுண
மாக அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குப்படி விஸதமாகப் ப்ரகாஸிப்பித்தருளின
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் திருவுள்ளக்கருத்தை உள்ளபடி வெளியிட்
டருளின வேதாந்த தேஸிகனுடைய ஸம்பந்தத்தையும், திவ்யஸூக்
திகளையும் அடைந்து உஜ்ஜீவிக்குமவர்களே நித்யஸூரிதுல்யர்கள்.
இப்படிச் செய்யாதிருக்குமவர்களே நித்யஸம்ஸாரிகள் ஆவர்களென்
கிற பெரியபெருமாள் திருவுள்ளத்தை ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்
ணன் வெளியிட்டருளினார்” என்று அருளிச் செய்து, கடிகாஸதமம்
மாள், கிடாம்பிநயினார், ப்ரதிவாதி பயங்கரமண்ணன், எம்பெருமானா
ரப்பன் இவர்களை வித்தாந்தப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்
படி விசேஷமாக நியமித்தருளி பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது
நிற்க, பேரருளாளனும் “நம் பெரியவீடு சேரக்கடவீர்” என்று தீர்த்
தாதிகளை ப்ரஸாதித்தருளி அனுப்புவிக்க, நயினராசார்யரும்
தேஸிகன் திருவடி நிலையில் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸ்வீகரித்து, தம்முடைய
திருவடி நிலைகளையும் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும் முதலிகளுக்கு

ப்ரஸாதித்தருளி, ஜயவர்ஷம் பங்குனி மாஸம் க்ருஷ்ணஸப்தமியில் வேதாந்த தேசிகன் திருவடிசனை த்யாவித்துக்கொண்டு, தம் திருவாராதநமான பேரருளாளரை எம்பெருமானாரப்பனுக்கு ப்ரஸாதித்தருளி உபநிஷதநுஸந்தாநமும் திருவாய்மொழி அநுஸந்தாநமும் பண்ணும்படியருளிச்செய்ய, முதலிகளும் அப்படியே அநுஸந்திக்க, ப்ரஹ்மரந்த்ரம் திறந்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். இத்தை,

“ அபூந் நளேதிகழீகே ஸகே வரததேசிக: |

ஸிகபாதே ஸகே ப்ராயாஜ் ஜயேந பரமம் பதம் || ”

என்று சிலர் அநுஸந்தித்தார்கள்.

பின்பு திருமலை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் குமாரராயும் அப்போது பேரருளான ஸ்தாந ஸமயாதிகாரியுமான திருமலையப்பர் முதலான முதலிகளும் எம்பெருமானாரப்பனைக்கொண்டு நயினராசார்யருக்கு ப்ரஹ்மமேதாதி சரமகைங்கர்யங்களை யெல்லாம் நடத்தி நயினராசார்யர் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரசீயர் நியமித்தருளின க்ரமத்தைக்கொண்டு பரக்கத் திருவத்யயநத்தையும் செய்தருளினார்கள்.

கிடாம்பி நயினர், மணவாள மாமுநிகள் வைபவங்கள்

பின்பு நயினராசார்யர் நியமநப்படிக்கு முதலிகளும் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நாளையிலே, மணவாள மாமுநியும் வேதாந்த தேசிகனிடத்தில் க்ரமமாக ப்ரதிபத்தி தலையெடுத்து, பெருமாள்கோயிலேற எழுந்தருளி புருஷோத்தம தேசிகரெனகிற கிடாம்பிநயினர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து, ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆரூபிரப்படி முதலான விஸேஷார்த்தங்களைத் தேசிக திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டு அதிகரித்துத் தெளிந்து, தம் சரம தஸையிலும் பெரியபெருமாள் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் நியமநப்படிக்கு ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனுக்குப் பிற்பட்ட தமக்கு அர்ச்சாதிகள் வேண்டுவதில்லை யென்று தம்மை யாஸ்ரயித்த முதலிகளுக்கும் நியமித்தருளி வேதாந்ததேசிகன் ஸம்ப்ரதாயமே ஸத்ஸம்ப்ரதாய மென்று காட்டியருளினார்.

கடிகாஸதம் அம்மாள், ஆதிவண்கோபஸ்வாமி வைபவங்கள்

பின்பு கிடாம்பி கோவாசார்யர் ஸந்நிதியில் பகவத்ஸம்பந் தத்தைப் பெற்றவரான ஸடகோபர், கடிகாஸதம் அம்மாள் ஸந்நிதியில் ஸாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணித் திருமந்த்ரார்த்தத்தையும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயங்களையும் அதிகரித்து, அதிஸமர்த்தராய் ஆசார்யபக்தி தலையெடுத்திருக்க, அவருக்கு ஸமஸ்த விஸேஷார்த்தங்களையும் கடிகாஸதம் அம்மாள் ப்ரஸாதித்தருள,

ஸ்ரீமத் ஆதிவண்சடகோபஸ்வாம் வைபவம்

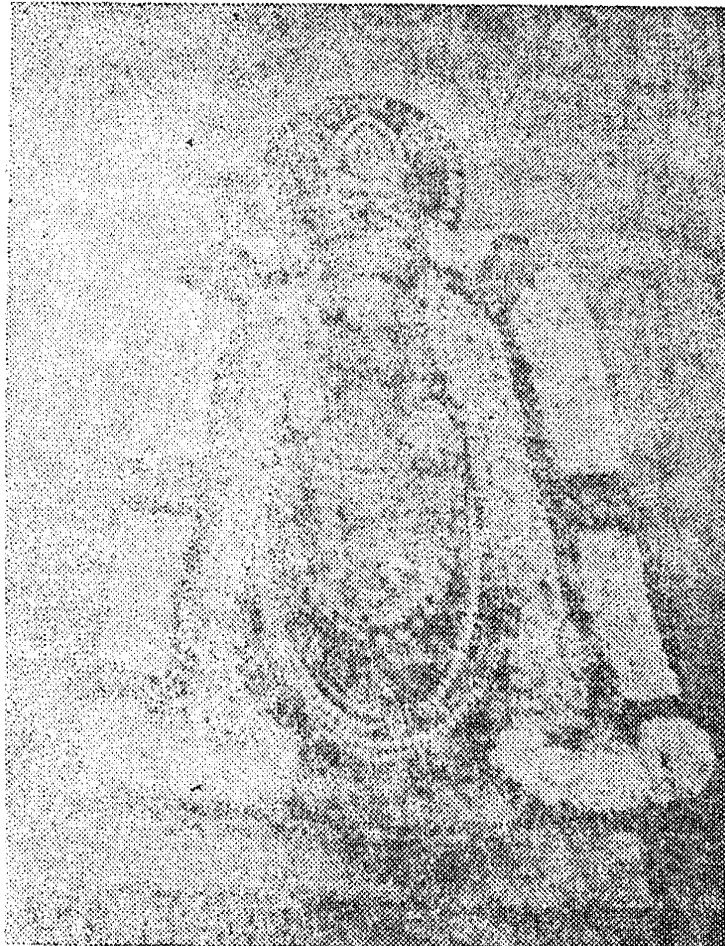
அவரும் வடதேசத்தில் திக்விஜயம் பண்ண, அஹோபிலம் அழகிய சிங்கரும் அவருக்கு ஒரு திருவாராதந்தையும் ப்ரஸாதித்து ஸந்ந்யஸிப்பித்துக் கொள்ளும்படியும் ஸ்வப்நம் காட்டியருள, அப்படியே ஸந்ந்யஸித்தருளின வண்பாடகோபஜீயரும் அழகிய சிங்கரை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு கடிகாரதர் அம்மாள் ஸந்நிதியில் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அச்செய்தியை விக்ணப்பஞ் செய்ய, அம்மாளுமுந்நருளித் திவ்யதேசங்களில் ஜிர்ணோத்தார ணங்களையும் ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக் குப்படி நியமித்தருள, வண்பாடகோப ஜீயரும் அப்படியே ஆழ்வார் திருநகரி முதலான திவ்யதேசங்களில் ஜிர்ணோத்தாரணங்களையும் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநத்தையும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

பெருமாள் பிராட்டியார் தேசிகஸம்ப்ரதாயத்தை அநுக்ரஹித்தல்

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆஸ்ரயித்திருக் கிற ஜீயர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திவ்யதேசங்கள் தோறும் நிறைந்து குடிகொண்டு பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யங்களையும் ராமாநுஜஸித்தாந்த ப்ரவசநஸ்ரீராய் தேசிக திவ்யஸூக்தி ப்ரவச நத்தையும் செய்துகொண்டிருக்க, திவ்யதேசங்களோடும் எழுந் தருளியிருக்கிற திவ்யதம்பதிகளான பெருமாள் பிராட்டியாரும் உள் மகிழ்ந்து “தம்முடைய ஸித்தாந்தமான வேதாந்த தேசிக ஸம்ப்ர தாயமே என்கும் தழைக்கவேணும்” என்று அநுக்ரஹித்தருள, அப்படியே வேதாந்த தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் திவ்யதம்பதி கள் திருவுள்ளமுகக்கும்படி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் நம்மாசார்யரான த்விதீய ப்ரஹ்ம தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஜீயர்செய்தருளின பக்னீராயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலும், திருமகி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் செய்தருளின ப்ரபந்த நிர்வாஹத்திலும் பாக்கக்கண்டு கொள்வது.

நாந்யம் மந்யே குருஸ்ரேஷ்டம் ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகாத் |
தத்ஸம்ப்ரதாயி தந்யேப்யோ நாந்யாந் தந்யாஸ்ச ஸஜ்ஜநாத் ||

திருவள்ளூர் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் ஸேவை தரும்
ஸ்ரீ ஆதிபண்சடகோபஸ்வாமி
(ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடம் ஜீயர்கள் பரம்பரையில் ப்ரதமர்)

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் ஸேவை தரும்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன்
ஸ்ரீமத் ஆதிவண்சடகோப ஸ்வாமி தொடங்கி,
ஸ்ரீமத் அஹோபில மடத்து அழகியசிங்கர்களால்
ஆராதிக்கப் பெறுபவர்

தார்தீயீக ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோண யதீந்துநா ।
குரு பங்க்தி ப்ரபாவோயம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரதர்ஸித: ॥

ஸந்தர்ஸுத்தாந்தஸித்தாந்தாஸ் ஹந்துஷ்டாஸ்ஸந்து ஹந்ததம் ।
அஸந்தர்ஸ பலாயந்து நிந்தந்தர்ஸா தஸந்ததம் ॥

ஆதிமறை யோதிமகி ழயக்ரீவர் தம்மருஸா
லன்புடனே தூப்புனக ரவதரித் திங்குவந்து
வாதியரை வென்றுவந்து வண்புவிமே லெதிரசர்
வாழ்வுறுநற் றர்சனத்தை வண்மையுட னேவார்த்து
நீதிநெறி தவராம னிறுத்தியிடும் வேங்கடவா
நேசமுட னுழவார்க ணிலைகளெல் லாமுணர்ந்து
சாதுசனம் வாழ்வென்று சாற்றியநல் ப்ரபந்கசாரந்
தனையுரைத்து வாழுமனந் தந்தருளா பென்றனுக்கே.

அஸ்மத்தேஸிகபங்க்தி வைபவமிமம் யே வா படந்த்யந்வஹம்
ஸ்ருண்வந்தோ விபவைகதேஸமபி வா ஸத்ப: புநீதா ஸ்வயம் ।
தே ஸர்வாந் புவி மாநவாதபி புநந்த்யந்யே ச தத்ஸம்ஸாரயா:
ப்ராயஸ்சித்தமிதம் பவேத் புவி ந்ருணம் நூநம் மஹாபாப்மநாம் ॥

பர்யாயபாஷ்யகாராய ப்ரணதார்திம் விதூந் வதே ।
ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராய த்விதீயப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஸ்ரீமத் த்ருதீய ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி
அருளிச்செய்த

குருபரம்பரா ப்ரபாவம்

ஸம்பூர்ணம்

— — —

“வாழி யணிதூப்புல் வருநிகமாந் தாசிரியன்
வாழியவன் பாதார விந்தமலர்—வாழியவன்
கோதிலாத் தாண்மலரைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும்
தீதிலா நல்லோர் திரள்.”

ஸ்ரீமதே

ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பரகாலயதீந்த்ர
மஹாதேஸிகாய நம:

குரு ப்ரயாவம்

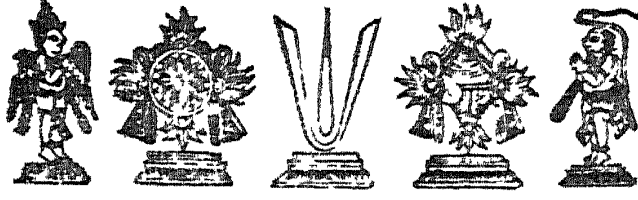
(வேதங்கள், ஆசார்யர்களின் முஸூக்திகள் இவைகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது)

1. ஆசார்ய வேவோ பவ.
2. ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத.
3. தேவமிவ ஆசார்யம் உபாஸீத.
4. ஆசார்யாத் இஹ தேவதாம் ஸமதிகாம்
அந்யாம் ந மந்யாமஹே.
5. ஆசார்ய ஸத்பி: தேவவத் ஸ்வாத் உபாஸ்ய:
6. யஸ்ய தேவே பரா பக்தி: மதா தேவே ததா குரௌ |
தஸ்யைதே (அ) கதிதா: ஹ்யர்த்தா: ப்ரகாஸந்தே
மஹாத்மந: ||
7. ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: த்ரு த்வா மர்த்யமயிம்தநாம் |
மகநாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்டாத் ஸாஸ்த்ர
பாணிநா ||
8. குரும் ப்ரகாஸயேத் தீமாந்
9. குரோ: நாம ஸதா ஜபேத்
10. குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம
11. யஸ்மாத் ஸதுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:
12. தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச் சேதர்.
13. குருமுகாத் ஸ்ரீஸம் ப்ரபத்யாத்மவாந்
14. தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ராஸ்தேந ஸேவயா |
உபதேக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிந: தத்வ தர்ஸிந: ||
15. பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துர்ச புண்டரீகர்ச புண்யக்ருத் |
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத் ||
16. ஆசார்யாத்தைவ விதிதா வித்யா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபத்
17. அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ
ஸரணம் மதீயம் |

18. ஸித்திர் பவதி வா நேதி ஸம்ஸ்யோச்யுத ஸேவிநாம் |
ந ஸம்ஸ்யோத்ர தத்பகத பரிசர்யாரதாதமநாம் ||
19. பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் |
20. குரோரநுக்ரஹேணைவ புமாந் பூர்ண: ப்ரஜாயதே |
21. தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத்
ஸமித் பாணி.
22. ந ஜந்மநா நாத்யயநாத் ந யந்ஜனாத் நாபி சாஸ்ரமாத் |
ந த்யாகாத் வப்நுயாத் ப்ரஹ்ம குருபஸதநம் விநா ||
23. நாராயணோபி விக்ருதிம்
யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: |
கமலம் ஜலாதபேதம்
ஸோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி ||
24. திஸி திஸி கதிவித்பி: தேஸிகைர் நீயமாநா
25. ஸ்பர்த்தா வீப்ஸபவ விப்ரலம்ப பதவீ வைதேஸிகா
தேஸிகா:
26. தேஸிகாதேஸகாங்க்ஷீ
27. தன் குருவின் தாள்ணைகள் தன்னில் அன்பொன்
றில்லாதார்—நண்ணார் அவர்கள் திருநாடு
28. சுரக்கும் சுருத்துடைத் தேசிகர் கண்றென நம்மை
எண்ணி சுரக்கும் சுரபிகள் போல் சொரிகின்றனர்
சொல்லமுதே.
29. மருளற்ற தேசிகர்
30. குலிங்கசகுநி வருத்தாந்த வைதேசிகரான தேசிகர்
31. சீலம் கவர்ந்திடும் தேசிகர்
32. மதுரகவி தோன்றக் காட்டும் தொல்வழியே
நல்வழிகள் துணிவார் கட்டே
33. மாசின் மனந்தெளி முனிவர் வகுத்ததெல்லாம்
மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக்கு ஒவ்வா.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதந லக்ஷ்மீ நாராயணப்யாம் நம;

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீபரம்ஹ நந்த்ர ஸ்வநந்த்ர பரகால குருபரம்பராயை நம;

குருபரம்பரா ப்ரபாவம்

(அனுபந்தம்)

ஆஹாரநியமாதி ஆசார அநுஷ்டானங்களில் அதிபவித்ரரும், ஸகல
ஆத்ம குண பரிபூர்ணரும், ஸ்ரீதேசிகரின் ஸ்தோத்ர-தத்வ
-ப்ரபந்த க்ரந்தங்களைத் தெளிவிக்க வந்த ஞானநிதியும்,
ஆயிரக்+ணக்கான சிஷ்யர்களை ஆத்ம காரயங்களால்
உய்வித்து வருபவரும், 'ஸிப்கோ'பால் எனவும்
அருள் கொண்டு ஆதரித்து வருபவருமான

ஒப்பிலியப்பன் ஸத்நிதி வித்வான், சிரோமணி, வித்யாவிசாரத

ஸ்ரீ உபய. வே. வங்கீபுரம், ௧௯௫௫

ஸ்ரீராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ:

அனுபந்தம் 1

ஸ்ரீதேசிக தர்சந ஸார ஸங்க்ரஹம்*

ஸ்ரீ உபய வே. வ. ந. ஸ்ரீராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி,
ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி

வேதமே மூல ப்ரமாணம்

உலகிற் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் சேதநம் அசேதநம் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவங்களை அறிந்து, பக்தி ப்ரபத்தி ஆகிய ஹிதங்களுள் ஒன்றை அனுஷ்டித்து, மோக்ஷமாகிய புருஷார்த்தத்தைப் பெற முயலவேண்டும். இவையனைத்தும் வேதபாகங்களில் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸார லோகத்திலுள்ளோர்க்கு வேதமே கைவிளக்காகும். வேதம் ஒன்றே அநாதியாய் அனந்தமாய், அபௌருஷேயமாய் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரமாணமாய் நிற்கும். மற்றைச் சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் வேதத்தை மூலமாகக்கொண்டு நின்றே ப்ரமாணமாகவேண்டும். வேதவேதாந்தங்களின் அர்த்தத்தை உலகிலுள்ள அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு ஆழ்வார்கள் அவற்றின் கருத்தை ஆய்ந்தெடுத்துத் தமிழில் நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தமாக வெளியிட்டருளினர்.

* Reproduced from “ஸ்ரீதேசிகப் பிரபந்தம்-உரை” by Oppiliappan Sannidhi, Vidwan, Siromani, Vidya Visarada Sri Ubhaya Ve. Vankipuram, Navanitham, Srirama Desikacharya Swami and published by Sri Ubhaya Ve. Vazhuthur R. Rangaswami Iyengar swami, B. A., B. L., Advocate, Selvam Nagar, Thanjavur, WITH GRATEFUL ACKNOWLEDGMENTS to the saintly author and learned publisher.

ஆழ்வார்கள்

அவ்வாழ்வார்கள் பதின்மர் :—பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார்: என்பவர். எம்பெருமானுடைய குணநுபவத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்தமைபற்றி 'ஆழ்வார்' எனத் திருநாமம் வாய்த்தது. இவர்கள் அனைவரும் அவதார புருஷர்கள். சிலர் அயோநிஜர்கள். [உலகில் தற்காலம் விபரீதாநுஷ்டாநத்திற்காகத் திருப்பாணாழ்வாரைத் தாழ்ந்த குலத்தோருக்கு உதாஹரணமாக்கி மேடைப் பிரசங்கங்களில் தோன்றிய வாறு பேசுவதன் காரணம் அவ்வாழ்வாரை அயோநிஜரான அவதார புருஷரெனவும் பாணர்குலத்தில் வளர்ந்து வந்ததால் அவருக்கு அப்பெயர் வந்ததெனவும் அறியாமையேயாம்.] இவ்வாழ்வார்கள் தவிர ஆண்டாள், மதுரகவிகள், திருவரங்கத்தமுதனார் ஆகிய மூவரும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களும் சேர்ந்தே இருபத்துநான்கு பிரபந்தங்கள் கொண்ட நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தமாகின்றது. இவ்வாழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரே மிக முக்கியராய் நிற்பவர்; இவர்ப் பிரபந்த ஸந்தாநகூடஸ்தர் எனவும் வழங்கப்பெறுவர். (ஆவருடைய அருளிச் செயலான திருவாய்மொழியின் இனிமையையும் அர்த்த புஷ்டியையும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. இதன் வியாக்யாநமே பகவத்விஷயமெனப்படும்.

ஆசார்யர்கள்

ஸ்ரீமந் நாராயணனே அனைவர்க்கும் முதல்வனான ஆசார்யன். ஆசார்யர்களில் பெரியபிராட்டி இரண்டாமவளாக விளங்குகின்றாள். பின் விஷ்வக்ஸேநர் மூன்றாவது ஆசார்யன். இதற்குப் பின்னரே ஆசார்யபரம்பரை பூலோகத்தில் தொடங்குகின்றது. அடுத்த ஆசார்யன் நம்மாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்கு விஷ்வக்ஸேநர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து எழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தருளினார். நம்மாழ்வார் ஆழ்வார் கோஷ்டியிற்போல் ஆசார்யகோஷ்டியிலும் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றார். இவருக்கு

அடுத்த ஆசார்யன் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள். நம்மாழ்வாருக்கு நாதமுனிகள் பல நூற்றாண்டுகள் பிந்தியவரேயாயினும் இவர் மஹாயோகியாதலால் இவருடைய யோகநிலையில் நம்மாழ்வார் காட்சியளித்து, அருள்புரிந்து, திவ்ய ப்ரபந்தத் தையும் உபதேசித்து ஆசார்யரானார். மேலும் நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் நேரில் கைங்கர்யம் செய்த ஸ்ரீமதுரகவிக்களிடமிருந்து அவர் வம்சத்தினரான ஸ்ரீபராங்குச தாஸர் வாயிலாக நாதமுனிகளுக்கு ஸம்ப்ரதாயம் வந்தபடியாலும் நம்மாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரானார். நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு முறையே உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களானார்கள். ஆளவந்தார் நாதமுனிகளுடைய பெளத்திரராவார். இவரும் ஆசார்ய பரம்பரையில் முக்கியமானவர்; பல கிரந்தங்களின் வாயிலாக உலகிற்கு மஹோபகாரம் செய்தருளியவர். இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலமாய் நிற்பன. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர் பெரிய நம்பிகள்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

பெரியநம்பிகளுடைய சிஷ்யரே நம் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். இவரை எம்பெருமானார், உடையவர், ராமாநுஜன், எதிராஜர் என்ற பல திருநாமங்களால் வழங்குவதுண்டு. நம் ஸித்தாந்தத்தைப் பிற மதத்தினரின் கையில் அகப்பட்டுச் சீர்குலையாதவாறு காப்பாற்றியவர் இவரே. இவர் அருளிச்செய்தவை ஒன்பது கிரந்தங்கள், அவை—ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீதா பாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பெரிய கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்: என்பன. இவற்றுள் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு உரையான ஸ்ரீபாஷ்யம் தனித்தனியாக நிற்கும். ஸ்ரீதேசிகன் இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பரிசயம் செய்தே தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்ததாக அருளிச்செய்கிறார். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே ப்ரபந்தன் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய கைங்கர்யங்களுள் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் செய்வதையும் சொல்வதையுமே முதலாவதாக விதித்துள்ளார். ஆசார்யர்களின்

வரிசையை ஒரு ஹாரமாகக் கொண்டால் அதில் ஸ்ரீபாஷ்ய காரரை நாயகமணியாகவே கொள்ளவேண்டும். இவர் சிதறியிருந்த பல ஆசாரங்களைச் சீர்திருத்தி வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஆசாரங்களை உலகுக்கு வெளியிட்டுக் காத்தார். மானிடர் தத்தம் வர்ணச்சிரம தர்மங்களைச் சிறிதும் வழுவாது நடத்துமாறு செய்து அவற்றைக் காத்தவர் இவரே. வேதங்களுடைய தாற்பர்யத்தை இவர் நேரில் கண்டறிந்து அவற்றைத் தழுவிய மற்ற ப்ரமாணத்திற்கும் ஏற்றவாறு உலகினர் நடக்கவேண்டிய முறைகளைப் போதித்து உலகிற்கு வழிகாட்டியாய் நின்றார். [ஆனால் தற்காலத்தில் பொதுக்கூட்டங்களில் மேடைமீது ஏறித் துணிந்து பேசுமவர்கள் தோன்றியவாறு தங்களுக்குச் சாதகமாகக் கூறிக்கொள்கிறபடி அத்தகைய ஆசாரச் சீர்திருத்தங்களை இவர் செய்யவேயில்லை] இவர் ஆபத்துக்காலத்திலுங்கூடச் சிறிதளவும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தம் ஸலுக்திகளுக்கும் முரணாக நடந்ததேயில்லை. இவருடைய ஸ்ரீஸலுக்திகளை நன்கு அறிந்து அவற்றைக்கொண்டு இவருடைய கொள்கைகளை நிர்ணயிப்பதே முறையாம். இங்ஙனன்றி, உலகில் பலவகையாய்த் தோன்றிய இவருடைய சரிதைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு செய்யும் ஆசாரச் சீர்திருத்தம் ஆசாரங்களின் சீரைத் திருத்துவதாகவே முடியும். இவருடைய ஸ்ரீஸலுக்திகளின் உண்மைப்பொருளை அறிவது ஸதாசார்யர்களின் திருவடிகளில் வணங்கி வழிபட்டுக் காலக்ஷேபம் செய்தாலன்றிக் கைகூடாததேயாம்.

நிற்க, ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களில் முக்கியமானவர் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். இவரே திருவாய்மொழிக்குத் திருவாரூயிரப்படியென்ற மிகச் சிறந்த ஒரு வியாக்கியானமிட்டவர். இவருக்குப் பின் முறையே கடாம்பியாச்சான், எங்களாழ்வான், நடாதூர் அம்மாள், கடாம்பி அப்புளார் ஆகிய இவர்கள் ஆசார்யர்களாகின்றனர்.

ஸ்ரீதேசிகள்

கடாம்பி அப்புள்ளாருடைய திருவடிகள் நம் ஸ்ரீமந்தநிகமாந்த மஹாதேசிகள். இவர் அப்புள்ளாருக்கு மருமானு

மாவர். ஸ்ரீதேசிகனைப்பற்றி இங்கு எதை எழுதுவது? எதை விடுவது? ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடி திருமுடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஆசார்யர்களே ஆசார்ய பதவிக்கு ஏற்றவர் என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்ததை நாம் ஸ்ரீதேசிகன் விஷயத்திலும் கொள்வதே உசிதமாகும். எந்த அம்சத்திலும் வேறொருவரையோ வேறொன்றையோ நாம் நாடவேண்டாதபடி ஸகலாம்சங்களையும் தம் எண்ணிறந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் வாயிலாக ஸ்ரீதேசிகன் நமக்கு அருளிய மஹோபகாரத்தை எவ்வாறு அளவிட முடியும்? ஸ்ரீதேசிகனை நமக்கு ஆசார்யனாக அளித்த மஹோபகாரத்திற்கே நாம் எம் பெருமானிடம் எந்நாளும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த எளிய காவ்யங்களிலும் நம்மால் அளவிடவும் அறியவும் முடியாத பல அர்த்த விசேஷங்கள் உள்ளனவென்று ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளிலொன்றாகிய யாதவாப்யுதயத்திற்கு உரையிட்ட பிற மதத்தினரான ஸ்ரீஅப்பயதீக்ஷிதரும் வாயாரப் புகழ்ந்து பேசியுள்ளார்.

ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பிறகு ஆசார்யபரம்பரை பிரியும் வகையைத் தத்தம் ஸம்ப்ரதாய முறைப்படி கேட்டுணர்க.

ஆசார்யனது உபகாரம்

ஒவ்வொரு சேதனனும் தான் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஸாத்துவிகர்களான பாகவதர்களை நாடி அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களின் உதவியால் ஓர் ஆசார்யனை அடைந்தே யாகவேண்டும். அங்ஙனம் ஆசார்யனை அடைந்து தனக்கு முக்திபெற வழிகாட்டவேண்டுமென்று அவனைப் பிரார்த்திப்பான். ஆசார்யன் இவனுக்கு அவசியமான சில அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன் வர்ணாச்சிரம தர்மங்களினின்று வழுவாதிருக்குமாறு போதிப்பான்; பின் எம்பெருமானுடைய சின்னங்களாகிய சங்க-சக்கரங்களை இவன் தோள்களில் பொறிப்பான். இங்ஙனம் செய்யப்படுவதே 'ஸமாச்சரயணம்' 'பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்' என்று உலகில் வழங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஞ்சவதற்கு இதுவே முக்கியமான அறிகுறியாகும். இது ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸகல வர்ணத்தோருக்கும் பொதுவாகும்.

இதைப் பெருமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக முடியாது. ஸமாச்ர யணகாலத்தில் திருமந்த்ரம் த்வயம் சரம சுலோகம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களையும் ஆசார்யன் அர்த்தத்தோடு உபதேசிப்பான். இந்த ரஹஸ்யங்களைத் தினந்தோறும் இயன்ற வரை அர்த்தஜ்ஞாநத்தோடு சிஷ்யன் ஜபம் செய்யவேண்டும். பின் ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு க்ரந்த காலக்ஷேபம் செய்து வைத்து விசேஷ ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவான். அதன்பின் இவனுக்குப் ப்ரந்யாஸத்தைச் செய்விப்பான். இப்படி ஸமாச்ரயணம் காலக்ஷேபம் ப்ரபத்தி ஆகிய மூன்றும் சிலருக்கு ஒரே ஆசார்யனிடமும், சிலருக்கு வெவ்வேறு ஆசார்யர்களிடமும் நேருவதுண்டு. இவ்வாறு ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குச் செய்யும் உதவி பலனைக் கருதியன்று. தன் கன்றுக்கு இரங்கிப் பாலைச் சொரியும் தாய்ப்பசு எத்தகைய பலனைக் கருதுகின்றது? அதுபோல் சிஷ்யன் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்ற ஓர் எண்ணமே ஆசார்யனை அங்ஙனம் செய்யத் தூண்டுகின்றது.

சிஷ்யனது கடமை

ஆசார்யனையே தெய்வமாகப் பற்றவேண்டும். பரம ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தன்னை நல்வழிப் படுத்திய ஆசார்யனுக்கு எவ்வகையாலும் கைம்மாறு செய்ய முடியாதென்பதை நினைத்து அவன்பால் நன்றி பாராட்ட வேண்டும். அவன் செய்த உபதேசத்தை விபரீதமான ஒழுக்கத்தால் வீணாக்கக்கூடாது. ஆசார்யனை ப்ரகாசிப்பித்தலும், மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் மறைத்தலும் சிஷ்யனுக்குக் கடமைகளாம். ஆசார்யனைப் பூஜிப்பதும், தியானிப்பதும் அவனது புகழை வெளியிடுவதும், திருநக்ஷத்ர உத்ஸவம் முதலியன நடத்துவதும் ஆகிய அனைத்தும் அவனிடத்து நாம் பெற்ற மஹோபகாரத்திற்குச் சிறிதும் ஈடாகாவென்பதை உணரவேண்டும். எம்பெருமானே ஆசார்யனது வடிவு கொண்டு தன்னை வாழ்விக்க வந்ததாகவே சிஷ்யன் கருதவேண்டும்.

காலக்ஷேபம் செய்தல்

ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் சிஷ்யன் காலக்ஷேபம் செய்ய வேண்டிய க்ரந்தங்களுள் முக்கியமானவை:—(1) ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு வியாக்கியாநமாக அருளிச் செய்த ஸ்ரீமத்பாஷ்யம். (2) ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபகவத்கீதைக்கு வியாக்கியாநமாக அருளிச் செய்த ஸ்ரீமத்கீதா பாஷ்யம். (3) ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம். (4) திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவாய் மொழிக்கு வியாக்கியாநமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீபகவத் விஷயம்: என்பன. இவையே க்ரந்த சதுஷ்டயமெனப்படும். இவற்றின் காலக்ஷேபத்திற்கு முன்பே புராண இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றைக் கேட்டறிவதால் விவேகம் ஏற்பட்டுக் காலக்ஷேபம் செய்ய யோக்யதை உண்டாயிருக்கப் பெற வேண்டும். பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்திற்கு முன்பே திருவாய்மொழி முழுவதையும் ஆசார்யனிடம் அத்யயநம் செய்ய வேண்டும். கீழ்க்கூறிய காலக்ஷேப க்ரந்தங்கள் தவிர, மற்ற ஆசார்ய ஸ்ரீஸூகதிகளையும் மற்ற முக்கியமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களையுமெல்லாம் தமது சக்திக்கும் அறிவுக்கும் தக்கவாறு ஆசார்யன்பக்கல் அவசியம் கேட்டறியவேண்டும். இந்த நான்கு க்ரந்தங்களையும் காலக்ஷேபம் செய்யச் சக்தியற்றவர்கள் மூன்றாவது க்ரந்தத்தை மட்டுமாவது காலக்ஷேபம் செய்வது மிக அவசியம்.

மூன்று ரஹஸ்யங்கள்

திருமந்த்ரம்:—இது எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது. அதனை திருவஷ்டாக்ஷரமெனப் பெயர் பெற்றது. இது மந்த்ரங்கள் அனைத்தினும் சிறந்தது; பல விசேஷார்த்தங்களைக்கொண்டது; ஸகல பலன்களையும் அளிக்க வல்லது; ஸ்த்ரீகளும் நான்காம் வருணத்தாரும் இதை அநுஸந்திக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் ப்ரணவத்தின் ஸ்தாநத்தில் 'அம்' என்ற அக்ஷரத்தை வைத்தே அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

த்வயம்:—இது 25 அக்ஷரங்கள் கொண்டது; உபநிஷத்தில் தனித்து நின்ற இரண்டு வாக்கியங்களை ஒன்றுசேர்த்து மந்த்ரமாக்கி எம்பெருமானால் அருளப்பட்டது. இதை

ஒருகால் உச்சரித்தாலும் மோக்ஷம் வரையிலுள்ள பலனைப் பெறலாம். இது எல்லா வகுப்பினரும் அநுஸந்திக்க உரியது.

சரம சுலோகம்:—இது 32 அக்ஷரங்கள் கொண்டது. இது ஸ்ரீபகவத்கீதையில் கடைசியிலுள்ள ஸூக்தியாகும்; கண்ணனது திருப்பவளச் செவ்வாயினின்று வெளிவந்த மத்தரம் இது. இது ப்ரபத்தியை விதிக்கும் ஸூக்தியாகும்.

இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முறையே 3, 6, 12 பதங்கள் கொண்டுள்ளன. இவற்றை ஆசார்யன் ஸமாச்ரயணகாலத்தில் அர்த்தத்தோடு சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பான். பின் சிஷ்யன் தினந்தோறும் இவற்றை ஜபம் செய்யவேண்டும். இவற்றின் தாத்தர்யமே ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமென்னும் அரிய பெரிய ஸூக்தியில் முக்கியமாய் விளக்கப்படுகின்றது. சில்லறை ரஹஸ்யங்களிலும் சிலவற்றில் சுருக்கியும் சிலவற்றில் இவ்வர்த்தங்களில் ஒரு சங்கையும் வரவொட்டாது விளக்கியும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அர்த்த விசேஷங்களை திருமந்திரச் சுருக்கு, துவயச் சுருக்கு, சரம சுலோகச் சுருக்கு—உரையிற் காண்க.

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒவ்வொருவரும் அறியவேண்டிய தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் ஆகிய இவை விளக்கப்படுகின்றன:—

தத்துவம்

தத்துவங்கள் மூன்று, அவையாவன:—சேதநம், அசேதநம், ஈசுவரன்: என்பவை.

சேதனன்

அறிவுள்ள ஜீவாத்மா சேதனன் எனப்படுவான். இவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஒரு குணமாய் நிற்கும். இந்த ஜ்ஞாநம் தர்மபூதஜ்ஞாநமெனப்படும். ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநமயமாகவே நிற்கும். ஆதலின் ஜீவன் தர்மபூத ஜ்ஞாநமென்னப்படுவான். இந்த ஜீவாத்மா தனக்கு எப்பொழுதும் தோன்றிக்கொண்டேயிருப்பான். தன்னை நான் என்று அறியும்போது தர்மபூதஜ்ஞாநம் உதவவேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் ஜீவன் தன்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளையும் தன் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தால் மட்டுமே அறிய

முடியும். தன் ஸ்வரூபத்தைத் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டும் அறியலாம். ஜீவன் அணுவாகவும் ஆதந்த ஸ்வரூபமாகவும் நிற்பவன்; சரீரத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; அழிவற்றவன்; எம்பெருமானுக்கு அடியனாகவே நிற்பவன்.

இத்தகைய ஜீவாத்மாக்கள் எண்ணற்றவர்; அவர்கள்—பத்தர், முக்தர், நித்யர் என மூவகைப்படுவர். அநாதியான கர்மபந்தத்திற்கு உட்பட்டு இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழல்பவர் பத்தர். கர்மபூமியில் நின்று ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்றுப் பக்தி-ப்ரபத்திகளுள் ஒன்றை அநுஷ்டித்துப் பின் மோக்ஷத்தைப் பெற்றவர் முக்தர். எம்பெருமானைப்போல் ஒருகாலும் கர்மஸம்பந்தமேயின்றி அவனுக்கு எப்பொழுதும் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டேயிருப்பவர் நித்யர். அதந்த கருட விஷ்வக் ஸேநாதியர் இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்.

அசேதனம்

அறிவில்லாத வஸ்து அசேதனமென்னப்படும். அசேதந்தால் கிடைக்கக்கூடிய பலனை அநுபவிப்பவன் சேதனனே. இந்த அசேதனம் த்ரிகுணம், காலம், சுத்தஸத்துவம் என மூன்று வகைப்படும்.

த்ரிகுணம்:—இதுவே மூலப்ரக்ருதி. இது ஸத்துவம் ரஜஸ்தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களையுடையதாதலின் த்ரிகுணமெனப்படும். இந்த ப்ரக்ருதி எப்பொழுதும் மாறுபாட்டை (பரிணாமத்தை) அடைந்துகொண்டேயிருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதியில் உள்ள மூன்று குணங்களும் ஸமமான அளவில் உள்ளபோது மஹாப்ரளயம் ஏற்படும். அந்தக் குணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வை அடையும்போது இந்த ப்ரக்ருதி பலவகைத் தத்துவங்களாய் மாறுகின்றது ப்ரக்ருதியில் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள பாகம் மஹாந் என்னும் தத்துவமாக மாறுகின்றது. இந்த மஹாந், ஸத்துவம் முதலிய குணங்கள் மிகுத்து நிற்பது பற்றி ஸாத்துவிகம் ராஜஸம் தாமஸம் என மூன்றுவகைப்படும். மஹானிலிருந்து அஹங்காரம் என்னும் தத்துவம் பிறக்கின்றது. அதுவும் முற்கூறிய வகையில் மூன்று வகைப்படும்.

அவற்றில் ஸாத்துவிக அஹங்காரத்திலிருந்து இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் உண்டாகின்றன. அவையாவன:—ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஆறு (-மனம், காது, கண், நாக்கு, மூக்கு, உடல் என்பன), கர்மேந்த்ரியம் ஐந்து (-வாக்து, கால், கை, பாயு, உபஸ்த்தம் என்பன) ஆகியவை. தாமஸாஹங்காரம் தந்மாத்ரங்கள் மூலமாய்ப் பூதங்களை உண்டாக்குகின்றது. அதன் க்ரமம் வருமாறு:— தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து முறையே சப்த தந்மாத்ரம், ஆகாசம், ஸ்பர்ச தந்மாத்ரம், வாயு, ரூப தந்மாத்ரம், தேஜஸ், ரஸ தந்மாத்ரம், ஜலம். கந்த தந்மாத்ரம், பூமி: என்பன. தந்மாத்ரை என்பது முந்தியநிலை முழுதும் கழியாமலும் பிந்தியநிலை முழுதும் வராமலும் இருக்க நடுவிலுள்ள ஒரு நிலை. இந்நிலையிலுள்ள த்ரவ்யம் தந்மாத்ரம் எனப்படும். உதாஹரணம்:—ஸ்பர்ச தந்மாத்ரம் என்பது ஆகாசத்தின் நிலை முழுதும் நீங்காமலும் வாயுவின் நிலைமை முழுதும் வராமலுமுள்ள ஒரு நிலையுள்ள த்ரவ்யம். இந்த நிலை பாலின் தன்மை முழுதும் நீங்காமலும் தயிரின் தன்மை முழுதும் வராமலிருக்கும் நிலைமையைப் போன்றதாம்.

ராஜஸமான அஹங்காரம் மற்ற இரண்டு அஹங்காரங்களும் தத்தம் வேலையைச் செய்யும்போது அவற்றுக்குத் துணையாய் நின்று உதவி செய்யும்.

மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுத்தன்மையது ப்ரக்ருதியெனப்படும். மாறுபட்ட வஸ்து விக்ருதியெனப்படும். தான் மற்றொரு வஸ்துவாக மாறுபடுவதாகவும் மற்றொரு வஸ்துவின் மாறுபாடாகவும் உள்ளது ப்ரக்ருதி-விக்ருதியெனப்படும். இம்முறையில் மூலப்ரக்ருதியை ப்ரக்ருதியாகவும், பதினொன்று இந்த்ரியங்களையும் பூமியையும் விக்ருதியாகவும், மஹாந் முதல் கந்த தந்மாத்ரம் வரையில் உள்ளவற்றை ப்ரக்ருதி-விக்ருதிகளாகவும் அறிந்துகொள்க. நம் சரீரம் ப்ரக்ருதி. மஹாந், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய இவற்றால் ஆகியது. இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாயுள்ளது.

காலம்:— காலம் என்பது எங்கும் பரந்து நிற்கும் ஒரே த்ரவ்யம். இதில் ஸத்துவம் முதலிய குணங்களில்லை. எதிர் நிகழ், கழிவு முதலிய வ்யவஹாரங்களுக்கு இதுவே காரணமாகும். நிமிஷம் விநாடி நாழிகை முதல் பரார்த்தம் வரையிலுள்ள பாகங்களெல்லாம் இந்தக் காலத்தினுடையனவே. இக்கர்மலோகத்திலுள்ள மாறுபாடுகளெல்லாம் இந்தக் காலத்தின் நியமத்திற்கு உட்பட்டே எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் நடப்பன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் முன்பின் என்ற அளவிற்குக் காலம் உளதேயாயினும் அதன் ஸம்பந்தமின்றி அனைத்தும் எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்தால் மட்டும் நடப்பனவாகும்.

சுத்தஸத்துவம்:— சுத்தஸத்துவமென்பது ரஜோகுணம் தமோகுணம் ஆகிய இரண்டுமின்றி ஸக்கல ஈகாண்டத்திற்கு மாத்திரம் ஆதாரமான ஒரு த்ரவ்யம். ஈகாண்டத்திலுள்ள அனைவருடைய சரீரங்களும் ஈகாண்டபம் கோபுரம் ப்ராகாரம் முதலிய ஸகல வஸ்துக்களும் இந்தச் சுத்தஸத்துவமயமானவை இந்த ஸத்துவம் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து மேலே எல்லையேயின்றி எங்கும் பரவி நிற்கும். [கீழ்க் கூறிய தர்மபூதஜ்ஞாநமும் அசேதநத்தில் சேர்ந்ததே யாதலின் இங்கு நான்காவது அசேதநமாகக் கூறவேண்டியதே. தாயினும், தர்ம பூதஜ்ஞாநமுடைய வஸ்து என்ற பொருள் கொண்ட சேதநம் என்ற பதத்தில் தர்மபூத ஜ்ஞாநம் விசேஷணமாய் நிற்பதால் இங்குத் தனித்துக் கூறுதொழிந்தது.]

ஈசுவரன்

ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வேசுவரன். இவன் எப்பொழுதும் மாறுபடாத தன்மையுடையவன்; ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் நிற்பவன்; இங்குத்தான் இருக்கிறான் என்று தேசத்தால் அளவிட்டுக் கூறமுடியாதவன்; இப்பொழுதுதான் இருக்கிறான் என்று காலத்தைக்கொண்டும் வரையறுக்க முடியாதவன்; இன்ன வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாக மட்டும் இருக்கிறான் என்று வஸ்துவாலும் எல்லையிட்டுப் பேசமுடியாதவன்; எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமாகவும் நிற்பவன்; ஆனந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குபவன். இவனிடம்

தோஷம் ஒன்றும் தட்டாது சேதநம் அசேதநம் ஆகிய ப்ரபஞ்சம்முழுதும் இவனுக்குச் சரீரமாய் நிற்கும். இவன் அனைவருக்கும் உபாயமாகவும் பலனாகவும் நிற்கின்றான்; அனைத்தைப் படைப்பவன்; காப்பவன்; அழிப்பவன்; எல்லோரினும் மேம்பட்டவன்; அனைத்துக்கும் ஆதாரமாய் நிற்பவன்; அனைத்தையும் அடக்கியாள்பவன்; அனைத்தினுடைய பலனையும் அனுபவிப்பவன்; தன்னை அடைந்தவருடைய ஸகல கர்மங்களையும் போக்குபவன்; ஸகல வேதங்களாலும் போற்றப்படுபவன்; ஸகல கர்மங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பட்டுப் பலனைத் தருபவன்; ப்ரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களையும் படைப்பவன். அவர்கள் அனைவரும் இவன் கட்டளைக்கு அஞ்சி நடப்பவர்களே. இவன் தன் ஸ்வரூபத்தாலும் திருமேனியாலும் குணங்களாலும் தன்னை யொழிந்த அனைத்தினும் மேம்பட்டவன். இயற்கையாகவே ஸகல கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவன்; இவன் விரும்பிப் பெறமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. எந்த நிலையிலும் பிராட்டி இவனைவிட்டுக் கண்ணமும் பிரிவதில்லை.

இவனுடைய திருமேனி பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என ஐந்து வகைப்படும். பரரூபம்-ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பரவாஸுதேவனுடைய ரூபம். வ்யூஹம்:—வாஸுதேவன் ஸங்கர்ஷணன் ப்ரத்யும்நன் அநிருத்தன் எனப்படும் ரூபங்கள். விபவம்:—மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்கள். அந்தர்யாமி:—எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஸுக்ஷ்மமான உருவத்துடன் நிற்கும் நிலை. அர்ச்சை:—திவ்ய தேசங்களில் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள நிலையும், மற்றும் பக்தர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு திருமேனிகொண்டு நிற்கும் நிலையும்.

பெரிய பிராட்டியாகிய லக்ஷ்மியும் ஈசுவர தத்துவத்தில் சேர்ந்தவளே. இவ்விருவரையும் தவிர மற்ற அனைவரும் ஜீவதத்துவத்திற் சேர்ந்தவர்களேயாவர். பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போல் எங்கும் நிறைந்து நிற்பவள்; ஸர்வேசுவரனைப்போல் நமக்கு உபாயமாகவும் பலனாகவும் நிற்கின்

றாள். உலகில் புத்திரனுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்குள் ஒரு வரையறை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தத்தம் கடமைகளைச் செய்வதுபோல் உலகிற்கே தந்தையும் தாயுமான எம்பெருமானும் பிராட்டியும் நமது கேஷமத்தை நாடித் தங்களுக்குள் சில அம்சங்களைத் தமது ஸங்கற்பத்தால் வகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதைக்கொண்டு அவ்விரு தத்துவங்களைப் பிரித்துப் பார்ப்பது நமக்கு ஏற்றதன்று. ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும் போது முதலில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ப்ரபத்தியைச் செய்தே அவ்விருவரையும் பின்பு சரணமடைய வேண்டும். புருஷகாரமாவது:— பலன் தரவல்ல சேதநனை நெருங்குவதற்குப் பலனை விரும்புமவனால் உபாயமாக வரிக் கப்பட்ட மற்றொரு சேதநன்.

ஹிதம்

ஹிதமாவது:— மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக அநுஷ்டிக் கப்படும் உபாயம். ஆகவே, மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஹிதமெனப்படும்.

பக்தியோகம்:— இது பலவகைப்படும். இதை மோக்ஷம் பெறும் வரையில் அநுஷ்டித்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும். பலன் பெற நெடுங்காலம் கழியவேண்டும். அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்கும் முறை மிகக் கடினமானது. இக்காலத்தில் இந்தப் பக்தியோகத்திற்கு அதிகாரிகள் இலரென்றே கூறலாம். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் போல்வாரே இதற்கு அதிகாரி களாவர்.

ப்ரபத்தி:— அத்தகைய பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க இயலாதவர் ப்ரபத்தியை மோக்ஷோபாயமாகக் கொள்வர். இந்த ப்ரபத்தியே பரந்யாஸம், சரணாகதி, பரஸமர்ப்பணம், உபாயாநுஷ்டாநம் என்ற பெயர்களால் வழங்கும். (ஸாதாரண அதிகாரிகள் இதை அத்ருஷ்டம் என்றும் வழங்குவதுண்டு.) இந்த ப்ரபத்தி (1) ஸ்வநிஷ்டை (2) உக்தி நிஷ்டை (3) ஆசார்யநிஷ்டை (4) பாகவதநிஷ்டை என நால் வகைப்படும்.

இவற்றில் ஸ்வநிஷ்டை தற்காலம் மிகச் சிலருடைய அநுஷ்டாநத்திலேயே வருகின்றது. உக்த் நிஷ்டையும் ஆசார்யநிஷ்டையும் ஸ்ரீமத் - அஹோபில மடத்தில் ஸ்ரீமத் - அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் ஆசார்யநிஷ்டையும் சிறுபான்மை பாகவதநிஷ்டையும் ஸ்ரீமத் - முனித்ரய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீமத் - ஸ்வாமிகள் அனைவர் ஸந்நிதியிலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே இந்த நால்வகையினுள் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளாவிடில் மோக்ஷம் பெற முடியாதென்பது நம் பூர்வாசார்யர்களின் த்ருடமான ஸித்தாந்தம். இந்த ப்ரபத்தியைக் குறித்த பலனுக்காக ஒருமுறை அநுஷ்டித்தால் விரும்பிய பலனை நினைத்த காலத்தில் பெறலாம். ஒரே பலனுக்காக இதை இருமுறை அநுஷ்டிக்கக்கூடாது. இச்சரீரம் உள்ளவரையில் கர்மபலன்களை அநுபவித்துச் சரீரமுடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்பி ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால் அங்ஙனமே பெறலாம். இதற்கு த்ருப்த் ப்ரபத்தி யென்று பெயர். இச்சரீரம் உள்ளவரையிலும் கூட ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் பொறுக்காமல் இந்தக்ஷணமே மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று விரும்பி ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தால் அந்தக்ஷணமே மோக்ஷம் பெறுவதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இதற்கு ஆர்த்த ப்ரபத்தி யென்று பெயர். இங்ஙனம் ஸகல பலன்களையும் நினைத்தபோதே அளிக்கும் சக்தி இந்த ப்ரபத்தி ஒன்றுக்கே உளது. இதற்கு ஜாதி நியமமில்லை. எல்லாச் சாதியினரும் இதை உபாயமாகப் பற்றலாம். எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் இது மோக்ஷோபாயமாக ஆகும். இதன் அங்கங்களின் விளக்கத்தை அடைக்கலப் பத்து, 5ஆம் பாசுரத்தில் காண்க.

ப்ரபந்நனது கடமை:— ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவன் ப்ரபந்நன் எனப்படுவான். இவன் மறுபடி அநுஷ்டிக்க வேண்டிய உபாயம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு கவலையுமின்றி மோக்ஷத்தை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டியதே. ஆனால் தனக்கு ஏற்பட்ட நித்ய - நைமித்திக கர்மங்களை ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது. அவற்றை ஒரு பலனுக்கு ஸாதநமாகச்

செய்யாது எம்பெருமானுடைய உகப்புக்காகவே செய்ய வேண்டும். எம்பெருமான் திருவடிகளில் பக்தியையும் ஜ்ஞாநத்தையும் தவிர வேறு ஒரு பலனையும் விரும்பக் கூடாது. தன் சக்திக்கு ஏற்றவாறு பகவத்கைங்கர்யங்களைச் செய்துகொண்டும் ஆசார்யஸ்ரீஸூக்திகளில் பரிசயம் செய்து கொண்டும் அர்ச்சாருபியாய் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதம்பதிகளிடம் ஈடுபட்டும் நிற்கவேண்டும். இதுகாறும் வினே கழிந்த நிலையை நினைந்து மனம் வருந்தாது, இப்பொழுது ஸ்தாசார்ய கடாக்ஷத்தால் வந்த பாக்யத்தை நினைத்து மகிழ வேண்டும். ஆஹாரநியமத்திற் கூறியபடி ஸாத்துவிகமான உணவையே உண்டு ஸத்துவகுணம் தலையெடுத்து நிற்கப் பெறவேண்டும். தினந்தோறும் தன் க்ருஹத்தில் பகவதாராதநம் இல்லாமல் உணவு கொள்ளக்கூடாது பாகவதர்களுக்கும் தன்னைத் தாஸனாக அநுஸ்ந்தித்து ஆசார்யனுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் இயன்றவரையில் கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும். தன்பெருமை பேசக்கூடாது. பிறரைப் பழிக் கக்கூடாது. எப்பொழுதும் த்வயத்தை அநுஸ்ந்திக்க வேண்டும், உலக ஸுகங்களை வெறுத்து எம்பெருமானையே நாடவேண்டும். ஆசார்யன் செய்த மஹோபகாரத்தை எப்பொழுதும் நினைக்கவேண்டும். மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் பாகவதாபசாரம் புரியக்கூடாது. வேறு தெய்வத்தின் ஸம்பந்தமே கூடாது. மரணகாலத்தில் ஸகல இந்த்ரியங்களும் ஒடுங்கிப் பேசவும் முடியாத நிலைமையில் உற்றார் உறவினர் இவர்களில் யாரும் தனக்காக வேறு தெய்வத்தை நாட விரும்பினாலும் அதை அநுமதிக்கக் கூடாது. வேறு தெய்வத்தின் ஸம்பந்தம் பாகவதாபசாரம் ஆகிய இரண்டுமே ப்ரபத்தியின் பெருமையைக் கூடக் குறைக்க முற்பட வல்லன. ஆதலின் இவ்விரண்டிலும் மிக்க கவனத்துடன் நடக்கவேண்டும்.

ப்ரபந்நனுக்குப் பாபமின்மை:— ப்ரபத்தியின் பெருமையை அறிந்து அதை உபாயமாகப் பற்றிய ப்ரபந்நன் எம்பெருமானிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டவனானதலின் அவன் திருவுள்ளத்திற்கு எதிராக அவன் கட்டளையை மீறி

மனப்பூர்வமாய்ப் பாபம் செய்யத் துணியமாட்டான். அறியாமற் செய்யும் பாபங்கள் இவனிடம் சேரா. அவை ப்ரபத்தியின் பெருமையால் கழிந்துபோம். தேசம் காலம் முதலிய நிமித்தங்களின் தோஷத்தால் புத்திபூர்வமாய்ப் பாபம்செய்ய நேரிடினும், அதற்கு வருந்திப் பின்னும் பாபம் செய்யாது ப்ராயச்சித்தம் செய்ய முற்பட்டுச் செய்து முடித்தால் பாபம் கழிந்துபோம். சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட பெரிய ப்ராயச்சித்தம் செய்யச் சக் வனுக்கு அதற்காகப் பின்னும் ப்ரபத்தி செய்வதே ப்ராயச்சித்தமாகும். இங்ஙனம் செய்யாதவர்களையும் எம்பெருமான் இக் கர்ம பூமியிலேயே தண்டித்துப் பரிசுத்தனுக்குகின்றான். எவ்வகையினும் ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் நிச்சயம்; நரகமில்லை.

ப்ரபந்நனுக்கு மரணத்தில் நியமமின்மை:— ப்ரபந்நன் நல்ல கேஷத்ரத்தில் உத்தராயணத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் பகலில் மரிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமில்லை. மற்ற ஸாதாரண அதிகாரிகளுக்கு இவை அவசியமானவை. ப்ரபந்நனுக்கு எந்த இடத்தில் எப்பொழுது மரணம் வரினும் யாதும் குறையில்லை.

ஜீவன் சரீரத்தினின்று வெளியேறும் முறை:— ஸர்வேசுவரன் ஜீவனைச் சரீரத்தினின்று அகற்ற முற்படும்போது முதலில் வாக்கு முதலிய கர்மங்களையும் கண் முதலிய ஜ்ஞானேந்திரியங்களையும் மனத்தில் சேர்க்கின்றான். இத்தகைய மனத்தை ப்ராணவாயுவுடன் சேர்த்து அவையனைத்துடனும் கூடிய ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடு சேர்க்கின்றான். ஜீவனுடைய சரீரத்தில் முதுகின் மேற்புறத்தில் தூண் போன்ற மூன்று எலும்புகள் ஒன்றுகூடி நிற்கின்றன. அவை 'த்ரிஸ்தூணம்' என்று வழங்கும். எம்பெருமான் அவற்றைக் கடைந்து அங்கிருந்து ஐந்து பூதங்களின் ஸூக்ஷ்மம்சங்களை எடுக்கின்றான். அவன் த்ரிஸ்தூணத்தைக் கடையும்போது ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாகும் வேதனையைப் போக்க அவனைத் தன்மீது அணைத்துக் கொள்கின்றான். இதுவரையில் உள்ள அம்சங்கள் மரிக்கும் அனைவருக்கும் பொதுவாகும். இதன் பின் ப்ரபந்நனான ஜீவனைச் சரீரத்தினின்று கிளம்பி நிற்கும்

101-நாடிகளில் வேறு கதியில் செல்லும் 100-நாடிகளா லின்றி ஸுஷும்நை, ப்ரஹ்ம நாடி, மூர்த்தந்ய நாடியெனப் படும் 101-வதான நடுநாடி வழியாய் வெளியேற்றி அர்ச்சி ராதி மார்க்கத்தில் நடத்திச் செல்கின்றான்.

அர்ச்சிராதி மார்க்கம்:— சரீரத்திலிருந்து தனிநாடிவழியே வெளியேறி வந்த ஜீவனை அக்நி தேவதை, பகலின் தேவதை, சுக்லபக்ஷ தேவதை, உத்தராயண தேவதை, வர்ஷ தேவதை, வாயு தேவதை, ஸூர்யன், சந்த்ரன், மின்னல் தேவதை, வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா ஆகிய இவர்கள் வரவேற்றுத் தக்க உபசாரங்களைச் செய்து தத்தம் எல்லைகளைக் கடத்தி வழிநடத்தி விடுவார்கள். இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்க மெனப்படும்.

புருஷார்த்தம்

பரம பதம் சேர்தலும் பரிபூர்ண பகவதநுபவமும்:—ப்ரபந்த னான ஜீவாத்மா அர்ச்சிராதி கதி முடிந்தபிறகு ஸ்ரீவைகுண் டத்தை நெருங்குவான்; அங்குச் செல்வதற்காக அதுகாறும் ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தால் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் போகவிடுவான்; பின் அங்கு உள்ள விரஜை யென்னும் அம்ருதமயமான நதியைத் தன் ஸங்கற்பத்தாலே தாண்டுவான். உடனே எம்பெருமான் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மில்லாத சுத்தஸத்துவமயமான சரீரத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பான். பின் அவன் அங்குள்ள ஐரம்மதீயம் என்னும் திவ்ய தடாகத்தைக் கடந்து ஸோமஸவநம் என்னும் அரச மரத்தை அடைவான். அங்கு 500 திவ்யாப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் கையில் மாலை, மை, வாஸனைப்பொடி முதலிய உபசாரப் பொருள்களைக் கொண்டு இவனை வரவேற்பர். பின் அவர்கள் இவனுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரம் செய்வித்துச் சுத்த ஸத்துவமயமான மணம் சுவை தேஜஸ் ஆகியவற்றை இவனிடம் புகச்செய்வார்கள். பின் அங்குள்ள பல நித்ய ஸூரிகள் எதிர்கொண்டழைப்பர். அங்கிருந்து திவ்ய கோபு ரத்திற்குச் சென்று அங்குக் காவல் புரிந்து நிற்கும் இந்த்ரன் ப்ரஜாபதி என்னும் த்வாரபாலகர்களை நெருங்க, அங்குள்ள நித்யஸூரிகளும் மஹர்ஷிகளும் இவனைத் தத்தம் இடத்திற்கு

எழுந்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்து இவன் திருவடிகளைத் திவ்யதீர்த்தத்தால் கழுவிநிற்பர்; பின்னும் பல திவ்யஸ்தரீகள் வாஸனைப்பொடி பூர்ணகும்பம் தீபம் முதலியவற்றை ஏந்திவந்து உபசரிப்பர். பின் இவன் ஆநந்தமயமான திவ்யமண்டபத்தில் ப்ரவேசிப்பான். அங்கு நித்யஸூரிகளும் முக்தர்களும் பகவத்குணங்களைப் பேசி மகிழும் கோஷ்டியைக் கண்டு களிப்பான். அந்தக் கோஷ்டியில் இவனுடைய ஆசார்யர்கள் இவனைக் கண்டு தாம் செய்த கருஷி பலித்ததெனப் பெருமிதம்கொண்டு நிற்பர். இவன் அவர்கள்பால் தன் நன்றியைக் காட்டி வணங்கி நிற்பான். பின் அந்தத் திவ்ய மண்டபத்தில் திவ்ய பர்யங்கத்தில் ஆதிசேஷன்மீது பெரியபிராட்டி, பூமிதேவி, நீளாதேவி ஆகிய நாச்சிமாருடன் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்ணாரக் கண்டு அவனது ரத்ன பர்யங்கத்தில் ஏறித் திவ்யதம்பதிகளுடன் கலந்துபேசி இவன் பேராவல் கொண்டிருந்தபடியே, இதுகாறும் இவன் இழந்திருந்த இழவெல்லாம் தீர அவனைக் கண்டு அவனைப்போன்ற குணங்களைப் பெற்று அவன் திருவடிகளின் கீழே அநந்த—கருட—விஷ்வக்ஸேநர் முதலிய நித்யஸூரி கோஷ்டியுள் புகுந்து கலந்து, எல்லாவிடத்திலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லா வகைக் கைங்கர்ய ஸித்தியையும் பெற்று, ஆநந்தக் கடலுள் மூழ்கி நிற்பான். இவனுக்கு அங்கிருந்து ஒரு போதும் திரும்புதல் இல்லை. இவன் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதும் பகவத்கைங்கர்யத்தில் அடங்கியதே. தன் இச்சையுடன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வந்து சென்றாலும் இவனுக்குச் சிறிதும் பகவதநுபவ ரஸத்திற்கு இடையூறென்பதே யில்லை. இம்முறையைக்கொண்டே இவனுக்குத் திரும்புதல் இல்லையென்பது. இத்தகைய பகவதநுபவமே பரிபூர்ண ப்ரஹ்மநுபவமெனப்படும். இதுவே பரம புருஷார்த்தமாம்.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்..

ஸ்ரீ:

அனுபந்தம் 2

ஆசார்ய லக்ஷணம்

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் தாம் அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் என்னும் க்ரந்தத்தில் ஆசார்ய லக்ஷணம், ஆசார்யர்களுடைய பெருமை முதலியவைகளை விசதமாக விளக்கியுள்ளார்.

ஆழ்வார்- ஆசார்யர்கள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அம்சம் என்பதை இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்தும், ச்ருதி-ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்தும் ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களிலிருந்தும் அனேக விதமான பிரமாணங்களுடன் குருபரம்பராஸாரம் என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம் என்னும் அதிகாரத்தில் ஆசார்யனுடைய லக்ஷணங்களை (ஸ்ரீஸாத்வத, பகவத்கீதா, வசிஷ்ட-கராள ஸம்வாத, சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி, சாத்யகி தந்த்ராதிகளிலிருந்து) தக்கப் பிரமாணங்களுடன் விளக்கியுள்ளார்.

அதாவது, கருணையையே செல்வமாகக் கொண்ட நம் ஆசார்யர்கள் தத்வம், ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்று மூவகையாக வகுக்கப்பட்ட செல்வத்தை எம்பெருமானிடம் எப்போதும் பக்தி நிறைந்த தைவ ப்ரகிருதிகளுக்கு “பரீக்ஷாதி மூல குண நிச்சய பூர்வகமாக” (பற்பல வகைகளில் பரீக்ஷை செய்து பார்த்து, தகுதியுடையவன் என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டு) மூன்றாவது மனிதன் அறியாதபடி அளிக்கிறார்கள் (உபதேசிக்கிறார்கள்) என்றும், அஸூரத் தன்மையுடையவர்களிடமிருந்து மறைத்தும் வைப்பார்கள் என்றும் ஆசார்யர்களுடைய சீரிய லக்ஷணங்களை விளக்கியுள்ளார்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஆசார்ய க்ருத்யாதிகாரத்தில் அடங்கியுள்ள ஸாரத்தை அதிகார சங்கிரகம் 37-வது, 50-வது பாசுரங்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. இவைகளையும் ஆசார்யனின் பெருமை, உபகாரம், கடமை முதலியவைகளை விளக்கும் இன்னும் சில தேசிகப் பிரபந்த பாசுரங்களையும் கீழே கொடுத்துள்ளோம்.

ஆசார்யன் செய்யும் உபகாரம்

மருளற்ற தேசிகர் வானுகப்பாலிந்த வையமெலாம்
இருளற்று இறைவனினையடி பூண்டுவெண்ணுதலால்
தெருளுற்ற செந்தொழிற்செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பால்
அருளுற்ற சிந்தையினால் அழியாவிளக்கேற்றினரே

—அதிகார சங்கிரகம் 37

முதலாழ்வார்களின் உதவி

*பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருள்தருமாயன் மலிந்து வருத்துதலால்
நாட்டுக்கிருள்செச நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக்கிடைகழிக்கே வெளிகாட்டுமம் மெய்விளக்கே.

—அதிகார சங்கிரகம் 50

ஆசார்யர்களின் வழியைப் பற்றினமை

கடலமுதத்தைக் கடைந்து சேர்த்த
திருமாலடி காட்டிய, நம்—
தேசிகர்தம் நினைபற்றிச் சேர்ந்தோமே.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 2

ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமை

உயிருமுடலும் உடலாகவோங்கித்
தயிர்வெண்ணெய்தாரணி யோடுண்டான்—பயிரில்
களைபோல் அசுரரைக் காய்ந்தான் தன்கையில்
வளைபோலெம்மாசிரியர் வாக்கு.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 3

ஆசார்யர்கள் உபதேசித்த அர்த்தங்கள்

உத்திதிகமும் உரைமூன்றின் மும்முன்றும்
சித்தமுரணத் தெளிவித்தார்—முத்தி தரும்-

மூலமறையின் முடிசேர் முகில்வண்ணன்
சீலமறிவார் சிலர்.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 7

ஆசார்யனது உபகாரம்

தத்துவங்களெல்லாம் தகவாலறிவித்து
முத்திவழி தந்தார் மொய்கழுவே—அத்திவத்தில்-
ஆரமுதம் ஆரூமிருநிலத்திலென்றுரைத்தார்
தாரமுதலோதுவித்தார் தாம்.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 9

காரணமாயுயிராகி அனைத்துங்காக்கும்
கருணைமுகில் கமலையுடனிலங்குமாறும்
நாரணனார் வடிவான வுயிர்களெல்லாம்
நாமென்று நல்லடிமைக்கேற்குமாறும்
தாரணிநீர் முதலான மாயை காலம்
தனிவானென்றிவை உருவாந் தன்மைதானும்
கூரணி சீர்மதியுடைய குருக்கள் காட்டக்
குறிப்புடன் நாம்கண்டவகை கூறினோமே.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 11

அப்படிநின்ற அமலன் படியெல்லாம்
இப்படி எம்முள்ளத்தெழுதினார்—எப்படியும்
ஏரார் சுருதியொளியால் இருள் நீக்கும்
தாராபதியனையார் தாம்.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 12

வண்மையுடந்த அருளால் வரந்தரும் மாதவனார்
உண்மையுணர்ந்தவர் ஒதுவிக்கின்ற உரைவழியே
திண்மைதருந் தெளிவொன்றால் திணியிருள் நீங்கிய நாம்
தண்மை கழிந்தனம் தத்துவங் காணுந் தரத்தினமே

—அமிருத ரஞ்ஜனி 16

நாராயணன்பரன் நாம் அவனுக்கு நிலையடியோம்
சோராதனைத்தும் அவனுடம்பென்னுஞ் சுருதிகளால்
சீரார் பெருந்தகைத் தேசிகர் எம்மைத் திருத்துதலால்
தீராமயலகற்றும் திறம்பாத் தெளிவுற்றனமே.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 17

அந்தமிலாதிதேவனழிசெய்தடைத்த
 அலைவேலையோதமடையச்
 செந்தமிழ் நூல்வகுத்த சிறுமாமனிச்சர்
 சிறுகைச் சிறுங்கையது போல்
 சந்தமெலாமுரைப்ப இவையென்று தங்கள்-
 இதயத்தடக்கி, அடியோம்-
 பந்தமெலாமறுக்க அருள் தந்துகந்து
 பரவும் பொருள்கள் இவையே.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 23

திருமாலடியிணையே திண்சரணாக் கொண்டு
 திருமாலடியிணையே சேர்வார்—ஒருமால்-
 அருளால் அருளாத வானோர்கள் வாழ்ச்சி
 அருளால் நமக்களித்தாராய்ந்து.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 33

திருமாலடியிணை சேர்ந்து திகழ்ந்த அடிமை பெறத்
 திருநாரணன் சரண் திண்சரணாகத் துணிந்தடைவோர்
 ஒருநாளுரைக்க உயிர்தரு மந்திரமோதிய நாம்
 வருநாள் பழுதற்று வாழும் வகையதில் மன்னுவமே.

—அமிருத ரஞ்ஜனி 35

ஆசார்ய-சிஷ்யர்களின் ஸம்பந்தம்

இன்பத்திலிறைஞ்சுதலிலிசையும் பேற்றில்
 இகழாத பல்லுறவிலிராகம் மாற்றில்
 தன்பற்றில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில்
 தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில்
 அன்பர்க்கே யவதரிக்குமாயன் நிற்க
 அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு
 துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும்
 தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே.

—அதிகார சங்கிரகம் 2

ஆசார்ய பரம்பரை

*என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச் சரணம் புக்கு
 யானடைவே அவர்குருக்கள் நிறைவணங்கிப்

பின்னருளாற் பெரும்பூதூர்வந்த வள்ளல்
பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன்
இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டு
எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே.

—அதிகார சங்கிரகம் 3

ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸூக்திகளில் பரிசயம்
ஆரண நூல்வழிச் செவ்வை அழித்திடுமைதுகர்க்கு, ஓர்-
வாரணமாய் அவர் வாதச்சுதலிகள் மாய்த்த பிரான்
ஏரணிகீர்த்தி இராமானுசமுனி இன்னுரைசேர்
சீரணிகிந்தையினோம் சிந்தியோமினித் தீவினையே.

—அதிகார சங்கிரகம் 4

ஆளவந்தாரின் உபகாரம்
நீளவந்து இன்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்
மீளவந்து இன்னும் வினையுடம் ப்பான்றி விழுந்துழலாது
ஆளவந்தாரென வென்றருள் தந்து விளங்கியசீர்
ஆளவந்தாரடியோம் படியோமினி அல்வழக்கே.

—அதிகார சங்கிரகம் 5

நாதமுனிகளைத் தொழும் பெருமிதம்
காளம் வலம்புரி யன்ன நற்காதலடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை இன்னிசை தந்த வள்ளல்
மூளுந் தவநெறி மூட்டிய நாதமுனிகழலே
நாளுந் தொழுதெழுமோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே

—அதிகார சங்கிரகம் 6

ஆசார்யனது உபகாரம்
*ஆளுமடைக்கலமென்றெமை அம்புயத்தாள்கணவன்-
தாளினை சேர்ந்து, எமக்கும்மவை தந்த தகவுடையார்
மூளுமிருட்கள் விளமுயன்று ஓதிய மூன்றினுள்ளம்
நாளுமுகக்கவிங்கே நமக்கோர் விதி வாய்க்கின்றதே.

—அதிகார சங்கிரகம் 7

*திருவுடன் வந்த செழுமணி போல் திருமாலிதயம்-
மருவிடமென்ன, மலரடி சூடும் வகைபெறுநாம்
கருவுடன் வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகாது
அருவுடன் ஐந்தறிவார் அருள் செய்ய அமைந்தனரே.

—அதிகார சங்கிரகம் 3

இதுவழி யின்னமுதென்றவர் இன்புலன் வேறிடுவார்
இதுவழி யாமலவென்றறிவார் எங்கள் தேசிகரே
இதுவழி எய்துகவென்று உகப்பாலெம்பிழை பொறுப்பார்
இதுவழி யாமறையோரருளால் யாமிசைந்தனமே.

—அதிகார சங்கிரகம் 5

*மூலங்கினையென ஒன்றிரண்டான மொழியிரண்டும்
மேலொன்றிலையென நின்ற அவ்வித்தகன்தன்னுரையும்
காலங்கழிவதன் முன்னம் கருத்துறக் கண்டிடவே
ஞாலம் புகழுநந்தேசிகர்தாம் நமை வைத்தனரே.

—அமிருதாசுவாதினி 1

ஆசார்யன் கருணை

பரக்கும்புகழ்வரும் பைம்பொருள்வாய்த்திடும், பத்தர்களாய்-
இரக்கின்றவர்க்கிவை யீந்தால் அறமுளதென்றியம்பார்
கரக்குங் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணிச்
சுரக்குஞ் சுரவிகள்போல் சொரிகின்றனர் சொல்லமுதே.

—அமிருதாசுவாதினி 14

ஆசார்யோபதேசத்தின் பெருமை

பொங்குபுன லாறுகளிற் புவன மெல்லாம்
பொற்கழலா லளந்தவன்தன் தாளால் வந்த
கங்கையெனும் நதிபோலக் கடல்களேழில்
கமலைபிறந்து அவனுகந்த கடலேபோலச்
சங்குகளில் அவனேந்துஞ் சங்கே போலத்
தாரிலவன் தண்டுளவத்தாரே போல
எங்கள் குலபதிகளிவை மேலாமென்றே
எண்ணிய நல்வார்த்தைகள் நாமிசைகின்றோமே.

—அமிருதாசுவாதினி 25

*காசினியின் மணியனைத்துங் காயாவண்ணன்
கடைந்தெடுத்த கவுத்துவத்தின் சீர்மைக் கொவ்வா

காசிமுதலாகிய நன்னகரியெல்லாம்

கார்மேனி யருளாளர் கச்சிக் கொவ்வா
மாசில்மனந் தெளிமுனிவர் வகுத்த வெல்லாம்
மாலுகந்த வாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா
வாசியறிந்திவை யுரைத்தோம் வையத்துள்ளீர்
வைப்பாக விவைகொண்டு மகிழ்மினீரே.

—அமிருதாசுவாதினி 27

சடையன் திறலவர்கள் பெருஞானக் கடலதனை
இடையமிழாது கடக்கினும் ஈதளவென்றறியார்
விடையுடனேழன்றடர்த்தவன் மெய்யருள் பெற்ற நல்லோர்
அடையவறிந்துரைக்க (வவ்) அடியோமுமறிந்தனமே.

—அமிருதாசுவாதினி 34

எம்பெருமானார் புகழ்

*அலர்ந்த வம்புயத்திருந்து தேனருந்தி இன்னகல்-

அல்குலாரசைந்தடைந்த நடைகொளாத தனமெனோ
நலந்தவிர்ந்ததால் அதென்கொல் நாவின் வீறிழந்ததால்
நாவணங்குநாதர் தந்த நாவின் வீறிழந்ததென்
சலந்தவிர்ந்து வாது செய்து சாடி மூண்ட மிண்டரைச்
சரிவிலேனெனக் கணைத்துரைத்த வேதிராசர்தம்
வலந்தருங்கை நாயனார் வளைக்கிசைந்த கீர்த்தியால்
வாரி பாலதாமதென்று மாசில் வாழி வாழியே.

—அமிருதாசுவாதினி 33

ஸம்பந்தாயம் வந்த வழியில்
மடைப்பள்ளியாச்சான் பெருமை

*அடற்புள்ளரசினும் அந்தணர்மாட்டினும், இன்னமுதக்-
கடற்பள்ளி தன்னினும் காவிரியுள்ளமுகந்த பிரான்
இடைப்பிள்ளையாகி உரைத்ததுரைக்கும், எதிவரனார்-
மடைப்பள்ளி வந்த மணம் எங்கள்வார்த்தையுள்மன்னியதே.

—பரமபத சோபானம் 12

ஆசார்யர்கள் செய்த மஹோபகாரம்

விடுநெறி யஞ்சி விடத்தொடக்கிய
விதியரடைந்து தொழத் தழைத்தெழு

விழியருள் தந்து விலக்கடிக்களை
 விரகிலியம்பி விலக்கி வைத்தனர்
 கொடுவினை யென்பதனைத்தினைத்தனை
 கொணர்தலிகந்த குணத்தனத்தினர்
 குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய
 குலபதி தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்
 கடுநரகன் புகழற்றி மற்றொரு
 கதிபெறுமன்பிலெமைப் பொருத்தினர்
 கமலையுகந்த கடற்கிடைக் கடல்
 கருணையுயர்ந்த திடர்க்கொருக்கினர்
 படுமுதலின்றி வளர்த்த நற்கலை
 பலபல வொன்ற வெமக்குரைத்தனர்
 பழமறை யந்தி நடைக்கிடைச் சுவர்
 பரமதமென்ற திடித்த பத்தரே.

—பரமத பங்கம் 2

போமுரைக்கும் பொருள் யாமறியோம் பொருளார்மறையில்
 தாமுரைக்கின்றன தாமேயறியுந் தரமுடையார்
 ஆமுரைக்கென்றிவை யாய்ந்தெடுத்து ஆரணநூல்வழியே
 நாமுரைக்கும்வகை நல்லருளேந்தி நவின்றனரே.

—பரமத பங்கம் 3

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங் கடமுடையான்
 பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்—ஓரொன்று
 தானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
 வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அனுபந்தம் 3

சிஷ்யனின் கடமை

ஆசார்ய லக்ஷணத்தை விளக்கியுள்ளது போல் சிஷ்யனுடைய கடமைகள் யாவை என்பதையும் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் சிஷ்யக்ருத்யாதி-காரத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

உதாரணமாக, புத்திமானான சிஷ்யன் தன் ஆசாரியனுடைய பெருமையைப் பிரபலப்படுத்துவதுடன், அவரிடமிருந்து அறிந்த (ரகசிய) மந்த்ரங்களையும் மந்த்ரார்ததங்களையும் முயற்சி செய்தாவது மறைத்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு எதிரிடையாகச் செய்தால், பகவதநுபவம் என்னும் செல்வமும் ஸ்வநிஷ்டை என்னும் ஆயுளும் குலைந்துபோம் என்று கூறும் சேஷஸம்ஹிதையிலுள்ள சுலோகத்தைப் பிரமாணமாகக் காட்டியுள்ளார்

இப்படிப் பலவிதமான பிரமாணங்களுடன் சிஷ்யனுடைய கடமையை விளக்கும் இந்த அதிகாரத்தின் ஸாரத்தை அதிகார ஸங்கிரகம் 38-வது பாசரம் நன்கு விளக்குகிறது:—

“ஏற்றி மனத்தெழில் ஞானவிளக்கை இருளனைத்தும்-
மாற்றினவர்க்கு, ஒருகைம்மாறு மாயனுங் காண்கில்லான்
போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும், பொங்குபுகழ்-
சாற்றி வளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே ”

—அதிகார சங்கிரகம் 38

ஆசார்யன் சிஷ்யர்களுக்குத் தத்துவம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய இவற்றை உபதேசித்து ஜ்ஞானமாகிய தீபத்தை ஏற்றி அஜ்ஞானத்தை ஒழித்து விடுகின்றான். இத்தகைய ஆசார்யன் விஷயத்தில் செய்யக் கடவ பிரதி யுபகாரத்தைக் காண்பதற்கு ஸர்வேசுவரனாலும் முடியாது..

ஆயினும் உலகில் சிஷ்யர்கள் ஆசார்யனைப் புகழ்ந்து மகிழ்வதும், தியானிப்பதும், அவனிடம் உள்ள அன்பிற்குப் போக்கு வீடாகச் செய்வதன்றி, அவனிடம் பெற்ற மஹோபகாரத்திற்குச் சிறிதளவும் ஈடாகமாட்டா.

மதுரகவி காட்டியதே நல்வழி

எம்பெருமானுக்கும் ஜீவனுக்கும் பத்துவித ஸம்பந்தங்கள் உள. அவையாவன:—1. ஆனந்த ரூபமான பகவானுடைய அநுபவம். 2. அவனைச் சரணமாக அடைதல். 3. அவனையே தன் ஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க பலனாகக் கொள்ளுதல். 4. அவனோடு பல்வகை உறவையுடைமை. 5. தகாத விஷயங்களில் ஆசையை அவனால் ஒழிக்கப்பெறுதல். 6. அவன் விஷயமாக பற்று உண்டாகப் பெறுதல். 7. பாபங்களை ஒழிக்கப்பெறுதல். 8. அவனுடைய கருணைக்கு இலக்காயிருத்தல். 9. அவனால் தத்துவ ஜ்ஞானம் உண்டாகப் பெறுதல். 10. அவன் தன்னைப் போலாக்கப் பெறுதல்; என்பனவாம்.

மதுரகவிகள் தம் வாழ்நாளில் கண்ணன் இவ்வுலகில் எழுந்தருளியிருந்த போதிலும், அவனிடம் ஈடுபடாமல் ஆழ்வாரையே பற்றி, இந்தப் பத்துவிதமான ஸம்பந்தத்தையும் ஆழ்வார் விஷயத்திலே கொண்டு 'கண்ணினுன் சிறுத்தாம்பு' என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடியருளினார். இங்ஙனம் மதுரகவிகள் காட்டிய (ஆசார்யனை அடைதல் என்ற) வழியே அற்ப சுகங்களை விலக்கும் தைர்யமுடைய ஆஸ்திகர்க்குச் சிறந்ததாம்.

—(ஸ்ரீ உபய வே. வ. ந. ஸ்ரீராம தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி அதிகார சங்கிரகம் "இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும் பேற்றில்.." எனும் 2-ஆம் பாசுரத்திற்கு அளித்த கருத்துரை. இப்பாசுரத்தை இந்நூலில் பக்கம் அ-24 இல் காண்க.)

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அனுபந்தம் 4

ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரணம்

(திருமண் இட்டுக்கொள்ளுதல்)

ஸ்ரீவைஷ்ணவ இளைஞர்கள் பலர் திருமண் காப்பு அணிவது அநாகரிகமானது அல்லது அவசிய மற்றதென்று கருதுகிற காலம் இது. சேரத்தகாக சேர்க்கையினால் ஏற்பட்டுள்ள தவறான புதுமை உணர்ச்சியே இதற்குக் காரணம் எனினும், ஓரளவு பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் இதற்குப் பொறுப்பாளிகளாவர்.

திருமண் காப்பு அணிவது, ஸந்த்யா வந்தனம் செய்வது போன்றவைகளின் அவசியத்தை வற்புறுத்துவதற்கு சாஸ்த்ர ரீதியான காரணங்களை எடுத்துக்காட்டினால் மட்டும் போதாது. இவைகளினால் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஏற்படக் கூடிய நன்மைகளையும் அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது பெரியோர்களுடைய கடமையாகும்.

உதாரணமாக, “கண் கெட்டபின் சூர்யநமஸ்காரமா?” என்கிற பழமொழியை எடுத்துக்கொள்வோம். அதாவது, கண்கெடாமலிருப்பதற்கு சூர்யநமஸ்காரம் முன் உதவியாக இருக்கும்; தினந்தோறும் சூர்யநமஸ்காரம் விரிவாகச் செய்யவேண்டும் என்பது அல்ல. தினப்படி செய்ய வேண்டிய மாத்யாஹ்நிகத்திலேயே அது அடங்கியுள்ளது. விரல்களைப் பின்னி அதனால் ஏற்படும் த்வாரத்தின் வழியே சூர்யனைப் பார்த்துக்கொண்டு மந்திரத்தைச் சொல்வதே ஒரு சுருக்கமான சூர்யநமஸ்காரம். இவ்வாறு செய்தால் கண்பார்வை நன்றாக இருக்கும். இதைக் கூடச் செய்யாததனால்தான் தற்கால இளைஞர்கள் பலருக்குக் கண்ணாடி அணியவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இதைக் கருத்திற் கொண்டே “கண் கெட்டபின் சூர்ய நமஸ்காரமா?” என்ற பழமொழி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். கண்கெடாமலிருக்க சூர்யநமஸ்காரம் (ஸந்த்யாவந்தனாதிகள்) அவசியம் என்பது உள் கருத்து.

அதுபோலவே மூன்று வேளைகளிலும் ஸந்த்யா வந்தனம் செய்வதால் எவ்வளவோ நன்மைகள் உள்ளன. விரிவுக்கு அஞ்சி அவைகளை இங்கு குறிப்பிடவில்லை. முக்கியமாக, மூன்று வேளைகளிலும் சுருக்கமாகவாவது (ஆனால் முறை பிறழாமல்) ஸந்த்யா வந்தனம் செய்து வந்தால், பிறரை வசீகரிக்கக்கூடிய தேஜஸ் (பொலிவு) ஏற்படுவதுடன் பக்தி, விவேகம், தன்னம்பிக்கை, நன்னடத்தை ஆகியவை கூடும். துற்சொப்பனங்களும் ஏற்படா. இவ்வகை நலன்களை நம் இளைஞர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினால் அவர்கள் ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைச் செய்யத் தவறமாட்டார்கள்.

இனி, திருமண் காப்பு அணிவதன் அவசியத்தை நாம் உணரவேண்டும். தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்தவுடன் உடலில் உள்ள துர்நீர் எல்லாம் நெற்றியின் முன்பாகத்துக்கு வந்து சேருகிறது. திருமண் காப்பு அணிவதனால் அது நெற்றியிலிருந்து உறிஞ்சப்பட்டு திருமண்ணுடன் காய்ந்து விடுவதனால் துர்நீரினால் ஏற்படக்கூடிய கெடுதி தவிர்க்கப் படுகிறது என்பது விஞ்ஞான ரீதியாகக் கண்ட ஒரு உண்மை. இதற்காக மட்டுமல்ல, நாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்த திருமண் காப்பு அணிவது அணிகலன். பதவி, தகுதிக் கேற்ப ‘பாட்ஜ்’ அணிவதில்லையா? அதுபோல் இதுவும் நம் ஸம்பிரதாயச் சிறப்பைக் காட்டும் ஒரு புற அடையாளம் என்றும் கருதலாம். இதில் பெருமைப்படலாம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். ஒரு இளைஞன் தற்கால நாகரிகத்திற்கேற்ப திருமண் காப்பு அணிவதை அநாகரிகம் என்று கருதி வந்தான், அவனுடைய தகப்பனார் திருமண் காப்பு அணிய வேண்டியது அவசியம் என்பதற்குச் சாஸ்திரங்களிலிருந்து எவ்வளவோ மேற்கோள்கள் எடுத்துக்

காட்டினார். இதனெல்லாம் அவன் மனம் மாறவில்லை. அவனைத் திருத்தும் வழி தெரியாமல் தகப்பனாரும் சஞ்சலத்திற்குள்ளானார். அந்த இளைஞன் வேலை செய்யும் அலுவலகத்தில் இரவில் வேலை செய்யவேண்டிய மாற்றல் வந்தது. இரவு சுமார் பத்தரை மணிக்கு அவனுடைய பணி ஆரம்பமாகும். இரவில் அவன் தனியே செல்லும் போது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஜனநடமாட்டமே இராது. அந்த இடத்தில் யாரோ தற்கொலை செய்துகொண்டதாகவும் அவருடைய ஆவி அங்கு உலவுவதாகவும் ஒரு வதந்தி இருந்து வந்தது. எனவே அந்த இடத்தை அடைந்தவுடன் அவனுக்கு ஒரு விதமான திகில் ஏற்பட்டு, அதனாலேயே அவனுக்குக் கடுமையான ஜூரம் கண்டது. அவனுக்கு ஜூரம் கண்டதற்குக் காரணத்தை அறிந்த அவன் தகப்பனார் அவனுக்குத் திருமண் காப்பின் பெருமையை விளக்க இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். திருமண் காப்பு அணிந்தால் எவ்வாறு துர்த்தேவதைகளோ, பேய் பிசாசு முதலியவைகளோ அல்லது துர்மரணம் அடைந்தவர்களுடைய ஆவியோ அருகில் நெருங்காது என்று கூறினார். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக காலரா முதலிய கொடிய நோய் ஏற்பட்டிருக்கும்போது தங்கள் வீட்டில் அந்த நோய் வருவதைத் தடுக்க எல்லா மதத்தினரும் (பிற சமயத்தாரும்) தம் தம் வீட்டு வாயிற் கதவில் திருமண் காப்புச் சின்னத்தை பதித்துவைத்து தம் இல்லங்களை அந்த நோய் அண்டாமல் தடுத்திருப்பதை விளக்கினார். சாஸ்திரங்களிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்களை விட இது பயன் தரக் கூடியதாக இருந்தது. அது முதல் அந்த இளைஞனும் இரவில் பணிபுரியச் செல்லும் போது திருண் காப்பு அணிந்துகொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டான். அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தவுடன் அவனுக்கு எந்த விதமான பயமும் ஏற்படாமல் இருக்கவே, தகப்பனார் எடுத்துக் கூறியபடி திருமண் காப்பின் மஹிமையை உணரலானான். அது முதல் பகலானாலும் இரவானாலும் நெற்றியில் திருமண் காப்பு இல்லாமல்

இருப்பதில்லை. இத்தகைய அநுபவங்கள் பலருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும். இவ்விதச் சோதனைகளைத் தவிர்க்கவும் வருமுன் காத்தலாகத் திருமண் இட்டுக்கொள்வது விவேகம்.

தக்கமுறையில் பெரியோர்கள் எடுத்துக் கூறினால், வழி தவறிய நம் இளைஞர்களைத் திருத்துவது கடினமல்ல என்பது தெளிவு. “நான் சொன்னால் என் பிள்ளை கேட்கமாட்டான்” என்று பெரியோர்கள் அசட்டையாக இருந்துவிடாமல், சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஊக்கத்துடன் அடிக்கடி இதமாக எடுத்துச் சொன்னால் நம் இளைஞர்களைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவது எளிது.

‘மனத்தில் பக்தி இருந்தால் போதாதா? இந்த வெளி வேஷம் எதற்கு?’ என்று சிலர் நினைக்கலாம். மனத்தில் பக்தி இருப்பது அவசியம் என்று அவர்கள் ஒத்துக்கொண்ட வரையில் நல்லது. ஆத்மாவையும் மனத்தையும் பகவானோடு ஸம்பந்தப்படுத்தி அதனால் அவற்றைப் பயனுள்ளவைகளாகச் செய்யவேண்டும் என்று நினைப்பதுபோல, பகவானுடைய சொத்தாகிய இந்தச் சரீரத்தையும் அவனுடைய தாக்கி, அவனது சின்னங்களைத் தரித்து, அதையும் பயனுள்ளதாகச் செய்ய வேண்டாமா? ஆகையால் மனத்தில் பக்தி அவசியம் என்பதுபோல, சரீரத்தில் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிப்பதும் அவசியம். அதைத் தரித்துச் சரீரத்தைப் புனிதமாக்குவதும் நம் கடமை.

பகவானுக்கு அடியார்களான நாம் ஸ்வாமியான பகவானுடைய சின்னத்தை நம் சரீரத்தில் தரிப்பது உசிதம், அவசியமும் கூட, பகவானுடைய ஆலயத்தைப் பெருக்கி மெழுகிக் கோலம் இடுவதுபோல, அவனுக்கு இருப்பிடமான நம் சரீரத்தையும் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தால் அலங்கரிக்க வேண்டும். நாம் திருமாலின் அடியவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்தத் திருமண் காப்பு தரிப்பது மிக மிக அவசியம். இதில் நாகரிகக் குறைவோ, வெட்க உணர்வோ கொள்ள வேண்டாம். பெருமைப்பட வேண்டிய ஒரு கடமையிலிருந்து தயங்கித் தவறுவதுதான் வெட்கக்கேடு!

உபநயநம் ஆகி ஸமாச்ரயணமும் ஆனவர்கள் தினமும் த்வாதச ஊர்த்வபுண்ட்ரம் (பன்னிரண்டு திருமண்) தரித்து, ஜபம் திருவாராதனம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும். சரீரத்தில் நெற்றி, வயிற்றில் நடு பாகம், இருபக்கங்கள், மார்பு, இரண்டு புஜங்கள், கழுத்தினுடைய முன்-பின் பாகங்கள், இருபக்கங்கள், அடிமுதுகு, —ஆக பன்னிரண்டு இடங்களில் பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும் சொல்லி இட்டுக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு “சது: சக்ரம் நமஸ்யாமி...” என்று ஆரம்பிக்கும் பன்னிரு நாம த்யான சுலோகங்களையும், தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள பன்னிரு நாமத்தையும் அனுஸந்திக்கவேண்டும். அவகாசமிருந்தால் பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-ஆம் பத்து 3-ஆம் திருமொழியையும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 2-ஆம் பத்து 7-ஆம் பாசுரத்தையும் அனுஸந்தித்தல் நலம். அது முடியாத போது, ‘கேசவனையும் தாமோதரனையும் மறக்கலாகாது’ என்ற வாக்கியத்தின்படி, முதலாவதான கேசவன் நாமத்தைச் சொல்லி நெற்றியிலும், பன்னிரண்டாவதான தாமோதர நாமத்தைச் சொல்லிக் கழுத்தின் பின்புறத்திலும் இரண்டு திருமண்களையாவது தரிக்கவேண்டும், ஆகிலும் ஸ்ரீஜயந்தி. ஸ்ரீராம நவமி முதலிய விசேஷ தினங்கள், ஆசார்யர் களுடைய திருநக்ஷத்ர தினங்கள், ஏகாதசி. த்வாதசி திதிகள், அமாவாஸ்யை முதலிய பித்ரு தினங்கள் ஆகியவற்றிலாவது அவச்யம் த்வாதச ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்க வேண்டும், ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்த பன்னிரு நாமம் என்ற பிரபந்தத்தில் பன்னிரண்டு திருமண்களிலும் த்யானம் செய்ய வேண்டிய பகவானுடைய ஸ்ரூபம் ஆயுதங்கள் முதலியவை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பன்னிரண்டு திருமண்களை இட்டுக்கொண்டு அதில் பகவத் ஸ்வரூபத்தைத் தியானிப்பதால், நம்மிடம் பகவானுடைய ஸாத்நித்யம் அதிகமாக ஏற்படுகிறது; ஸத்வகுணம் வருத்தியடைகிறது ச்ரிய:பதியின் அநுக்ரஹத்தால் ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகின்றன.

ஸ்ரீ :

அனுபந்தம் 5

ஸமாச்ரயணம்

(பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்)

(ஸ்ரீ உபய வே. வித்வான் புதுக்கோட்டை

அ. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்ய ஸ்வாமி, எம்.ஏ., மதுரை)

ஸமாச்ரயணம் என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிற ஒரு முக்கியமான ஸம்ஸ்காரம். உபநயனம் ஆனவர்களுக்கு இது செய்யப்படுகிறது. ஆசார்யர் பகவதாயுதங்களான சங்க—சக்ரங்களின் இலச்சினைகளை அக்னியில் காய்ச்சி, சக்ரத்தால் சிஷ்யனுடைய வலது புஜத்திலும், சங்கத்தால் இடது புஜத்திலும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அடையாளமிடுகிறார். ஸ்வாமியின் சின்னத்தை சேவசன் தரிப்பதை உலகில் காண்கிறோம்; அதே போல நம் ஸ்வாமியான பகவனுடைய சின்னங்களான சங்க—சக்ரங்களை அடியார்களான நாமும் நம் சரீரத்தில் ஸ்திரமாகத் தரிக்க வேண்டியது அவசியம். பகவானை நாம் உறுதியாகப் பற்றியதற்கு இது ஓர் அடையாளம். அதனாலேயே இதற்கு ‘ஸமாச்ரயணம்’ (பற்றுதல்) என்று பெயர். இது ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் போலவே ப்ராஹ்மணரல்லாதவர்களுக்கும் அவரவர்களுக்கேற்ற முறையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

‘தாபம்’ என்கிற இந்த ஸம்ஸ்காரம் ஆனவர்கள்தான் த்வாதச ஊர்த்வபுண்டரம் (பன்னிரண்டு திருமண்) இட்டுக் கொள்ளத் தகுதியுடையவர்களாகிறார்கள். அப்போதே அவர்களுக்கு ‘நாமஸ்யநாமம்’ என்று ஒரு புதுப் பெயரும் கொடுக்கப்படுகிறது இது நாம ஸம்ஸ்காரம். பிறகு ஆசார்யர் அவர்களுக்கு திருவஷ்டாஷ்டரம், த்வயம், சரம சுலோசம் ஆகிய மந்த்ரங்களையும், ஸ்ரீ மதராமாயணம், பகவத்கீதை முதலான அத்யாத்ம க்ரந்தங்களையும் உபதேசிக்கிறார்.

இது மந்த்ர ஸம்ஸ்காரம். அதன்பின் அவர்களுக்குப் பகவானை ஆராதிக்கும் முறை உபதேசிக்கப்படுகிறது. இது இஜ்யா ஸம்ஸ்காரம். இதன் பிறகே அவர்கள் திருமாளிகைகளிலுள்ள பகவந்மூர்த்திகளைத் தொட்டு ஆராதிக்க 'யோக்யதைத்யுடையவராகிறார்கள். இவ்வாறு ஐந்து ச்ரியைகள் இருப்பதாலேயே இதற்குப் 'பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்' என்று மற்றொரு பெயர் வழங்குகிறது.

இந்தப் பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தால ஒருவனுடைய சரீரத்துக்கும் உள்ளே யிருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் சுத்தி ஏற்படுகிறது. பரமாத்மா இவ்வடியார்கள் விஷயத்தில் அருள்புரிகிறான். அதனால் அவன் ஸம்ஸாரமாகிற கடலைத் தாண்டி, முடிவில் மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான் என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாக ஒதுகிறது.

இந்த ஸமாச்சரயணம் என்கிற பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்தை ஒருவன் செய்து கொள்ளாவிட்டால் நேராகப் பகவானைத் தொட்டு ஆராதிக்க முடியாதாகையாலும், அவன் பெருமையைக் காட்டும் முக்யமான மந்த்ரங்களை ஜபிக்க இயலாதாகையாலும், அதனால் இவனுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் இல்லாமல் போகுமாய்கையாலும், உபநயநம் ஆனவுடனேயே எல்லோரும் இதைச் செய்து கொள்ளவேண்டும் அதன்பிறகு தேசமறிய எம்பெருமானுக்கு ஆளாய்த் திரிகின்றவர்களாகி, அவன் கடாக்ஷத்துக்கு இலக்காகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாததூளி படுதலால் இவ்வுலகம் பாக்க்யம் பெற்றதாகிறது.

“ரதசரண நிருட வ்யஞ்ஜநாநாம் ஜநாநாம் துரித
மதனலீலா தோஹளீ தேஹளீச: || ”

என்று ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிமன் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களின் ஆவச் சயகத்தையும், இந்த ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்துகொண்டவர்களுக்கு பகவான் அருள்புரியும் வகையையும் ஸாதித்துள்ளார்.

ஸ்ரீ:

அனுபந்தம் 6

ப்ரபத்தி

சேதனன் எனப்படும் ஜீவாத்மா ச்ரியப்பதியான பகவானுடைய பக்கலை நிரந்தரமாக அடைவதையே மோக்ஷம் என்கிறோம். இதுவே மற்றெல்லாவற்றையும் விட மிகவும் உயர்ந்த பதவி—பரம பதம்.

இந்த உயர்பதவியை அடைவற்கு பக்தியோகம், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம் ஆகிய இரண்டு மார்க்கங்கள், பக்தியோகம் என்பது கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் என்ற இரண்டின் உதவியுடன் பகவானிடம் பக்தி செலுத்தித் தவம் புரிந்து மோக்ஷமடைய முயலுவதாகும். ‘ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனே ஜகத்ரக்ஷகன், தானும் பிறரும் தனக்குத் தஞ்சமல்ல’ என்ற நிச்சயத்துடன் ஒருவன் எம்பெருமானைச் சரணம் புகுவதே ‘ப்ரபத்தி’ எனப்படுகிறது. ‘சரணாகதி’ என்பதும் இதுவே, தன்னைக் காக்கும்பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதால் இதைப் ‘பரந்யராஸம்’ என்றும், தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் உபாயத்தை ஒருவன் இதனால் கைக்கொள்ளுவதால் ‘உபாயாநுஷ்டாநம்’ என்றும் இதைக் கூறுவர்.

முதலாகக் கூறப்பட்ட பக்தி யோகத்தை அனுஷ்டிக்க உத்தம ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கு மாத்திரமே ஸாத்யமாகும். மேலும் அவர்கள் கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம் முதலியவற்றை அனுஷ்டிக்கக் கூடியவர்களாயும், அவைகளைப் பற்றித் தேறிய ஞானம் உடையவர்களாயும் இருக்க வேண்டும். இதற்குச் ச்ருதி—ஸ்மருதிகளில் தேர்ச்சி அவசியம்.

பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய எந்த யோச்யதையும் இல்லாதவர்களே ப்ரபத்தி செய்வதற்கு அருகதை உடையவர்கள். அதாவது, 1. கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகம் முதலியவற்றை அனுஷ்டிக்கச் சக்தியின்மை, 2. அவை

களைப் பற்றிய ஞானமின்மை, 3. அவைகளை செய்ய இயலாத இனத்தில் பிறந்தவர் என்று சாஸ்திரங்களால் விலக் கப்படுதல், 4. மோக்ஷமடைவதில் கால விளம்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமை— ஆகிய இந்த நான்கில், ஏதாவது ஒன்றே இருப்பவர்கள், இரண்டு இருப்பவர்கள், மூன்றிருப் பவர்கள் அல்லது நான்குமிருப்பவர்கள் ஆகியோரே ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்துக்குரிய அதிகாரிகளாவர்.

ஸாதாரணமாக உலகத்தில் ஒரு பதவியை அடைய வேண்டுமானால் அதற்கெனக் குறிப்பிட்ட ஒரு யோக்ய தாம்சம் இருக்கும். அது உள்ளவர்களே அந்தப் பதவியை சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் அடைய முடியும். மோக்ஷமாகிய உயர் பதவியை அடைவதற்கான நிலை அதற்கு நேர் எதிரிடையானது. பக்தியோகம் செய்யக் கூடியவன் என்று யோக்யதாம்சம் உடையவன் அதைச் சுலபமாகவோ சீக்கிர மாகவோ அடைய முடியாது. அதாவது அவனுக்கு அந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று சொல்வதற் கில்லை. மோக்ஷம் கிடைப்பதற்குமுன் அவன் ப்ராரப்த கர்மத்திற்கேற்ப பல ஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டியிருந்தாலும் இருக்கலாம்.

ஆனால், பக்தியோகம் செய்யக்கூடிய யோக்யதையைப் பெறாமல் இருப்பதே ப்ரபத்தி உபாயத்தை அனுஷ்டிப் பதற்குத் தேவையான யோக்யதாம்சமாகும். ப்ரபந்ந னுக்கு (அதாவது ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தை அனுஷ் டித்தவனுக்கு) அவன் கோரினவளவில்—அதாவது உடனடி யாகவோ அல்லது அவனது ஆயுள் முடிந்த உடனேயோ— மோக்ஷம் கிடைக்கும். அவனுக்கு மறு ஜன்மம் கிடையாது.

இந்த ப்ரபத்தியை அதனுடைய ஐந்து அங்கங்களோடு அனுஷ்டிக்க வேண்டும்:— 1. அநாதிகாலமாகப் பாபமே செய்து வந்த நான் இனி பகவானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பான அநுகூல கார்யத்தையே செய்வேன் 2. அவனுக்குப் பிரதிகூலமான கார்யங்களைச் செய்யமாட்டேன். 3 பகவா னைத் தவிர வேறு எவரும் என் இடரைக் களைந்து என்னைக்

காககவலவரல்லர். 4. பிரார்த்தித்தால் பகவான் தன் கருணையால் நிச்சயம் ரக்ஷிப்பான் என்று நம்புகிறேன். 5. ஆகையால் என்னைக் காத்தருள வேண்டும் என்று அவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன். இந்த ஐந்து அங்கங்களோடு ஒருவன் தன்னையும் தன்னுடையவைகளையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதே பரஸமர்ப்பணம் என்றும் சரணாகதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சரணம் புதுந்தால் திருமால் திருவுள்ளம் உகந்து நம்மை ஆட்கொண்டு, நம்மை எல்லா விதத்திலும் ரக்ஷிக்கிறான். இந்த ஒப்பற்ற ஓர் உபாயத்தை அனுஷ்டிச்சாவிட்டால் நமக்கு விடிவு இல்லை. ஆகையால் இதை எல்லோரும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

இனி, 'ப்ரபத்தியை எப்போது செய்து கொள்ள வேண்டும்? மோக்ஷத்திற்கான உபாயமாகிய கடைசிக் காலத்தில் செய்தால் போதாதா? இப்போது என்ன அவசியம்?' என்று சிலர் நினைக்கலாம். இது ஒரு ஜீவனுடைய வாழ்க்கையில் மிகவும் மங்களகரமான கார்யம். ஆதலால் இதை எவ்வளவு சீக்கிரம் கூடுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் செய்து கொள்ள வேண்டும். ப்ரபத்தி ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மாவோடு சேர்த்து விடுகிறதாதலால், இது ஒரு கன்னிகையின் விவாஹம் போன்றது. இந்தக் கல்யாணத்தில் ஜீவாத்மாவே அழகு வாய்ந்த மணப்பெண். எம்பெருமானே மகிழ்வுடன் அவளைக் கைப்பிடிக்கும் அழகிய மணவாளன். ஆத்மாவை எம்பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்கும் ஆசார்யனே கன்னிகாத்னம் செய்துகொடுக்கும் ஜநகன் (தந்தை). எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அவனுக்குத் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருப்பதே நித்ய ஸௌமங்கல்யத்தைக் காட்டும் மங்கல ஸூத்திரம். எந்தப் பெண்தான் தனக்கு மங்களத்தை விரும்பமாட்டாள்? அதுபோலவே இந்த ஜீவாத்மாவும் பிறந்தது முதற்கொண்டே நாயகனைச் சேரத் தகுதியுடைய பெண்போன்றது. ஆகவே வயதான பிறகு ப்ரபத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும் என்றோ, ப்ரபத்தி செய்துகொள்வது அமங்களம் என்றோ நினைக்கலாகாது. ஆத்மாவுக்கு எல்லா மங்களங்களையும் இங்கும் அங்கும்

தரவல்ல ப்ரபத்தியை நாம் உடனே செய்துகொள்ள வேண்டும். காலம் கடத்தலாகாது.

சரணாகதி சாஸ்த்ர விஷயமாகப் பெரியதும் சிறியது மாகவும் தமிழிலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் பல ப்ரபந்தங்களை ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அவற்றி லிருந்து ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக விளக்கும் பாசுரங்களைக் கீழே காணலாம்:—

ப்ரபத்தியில் அஹங்கராதினை ஒழித்தல்

எனதென்பதும் (இ)யானென்பதுமின்றித்
தனதென்று தன்னையுங் காணாது—உனதென்று-
மாதவத்தால் மாதவற்கே வன்பரமாய் மாய்ப்பதனில்
கைதவத்தான் கைவளரான் காண்.

—அம்ருத ரஞ்ஜனி 25

ப்ரபத்தியே சிறந்த உபாயம்

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென்றறிந்து விதிவகையால்
நீண்டுங் குறுகியும் நிற்கும் நிலைசளுக்கேறகும்மன்பர்
மூண்டொன்றில் மூலவினை மாற்றுதலில் முகுந்தனடி-
பூண்டன்றி, மற்றோர் புகலொன்றிலையென நின்றனதே.

—அதிகார சங்கிரகம் 15

ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி

அந்தணரந்தியரெல்லையில் நின்ற அனைத்துலகும்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கியனன்னியராய்
வந்தடையும் வகை வந்தகவேந்தி வருந்திய, நம்-
அந்தமிலாதியை அன்பரறிந்தறிவித்தனரே.

—அதிகார சங்கிரகம் 17

ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள்

அறிவித்தனரன்பர் ஐயம் பறையுமுபாயமிட்லாத்
துறவித் துனியில் துணையாம் பரனை வரிச்சும் வகை
உறவித்தனையின்றி ஒத்தாரென நின்ற வும்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுப்பீரென்று இருக்கும் பிழையறவே.

—அதிகார சங்கிரகம் 18